ἀπὸ ἐκεῖ, ποῦ ἔχει ἕνα σωρὸ γνωστοὺς καὶ φίλους ; Ὅσους μπορέσῃ περισσοτέρους συνδρομητάς. Καὶ πρισθέτει : «Γιὰ καλό τους· ὄχι γιὰ δικό σου !»

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν : ἡ *Διονυσιὰς Πηγὴ* μὲ τὸν *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου*, *Πρίγκιπα τῶν Ἀθηνῶν*, *Τζιριτζάντζουλαν*, *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* καὶ *Χρυσῆν Ἄρπαν*· — ἡ *Νοσταλγοῦσα Ἀτθὶς* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρου*· — τὸ *Ἄλσος τῆς Κηφισιᾶς* μὲ τὴν *Ροδοστεφανωμένην Ἀνοιξιν*, *Ἰδαυτικὴν Γλυκύτητα*, *Κόρην τοῦ Μοριᾶ*, *Ρόδιαν Κυνηγέτιδα* καὶ *Ἑλληνικὸν Ἴον*· — τὸ *Κόκκινον Κρίνον* μὲ τὴν *Κωπηλάτιδα Κύθνου*, *Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς*, *Ψάραν Δούλαν*, *Κεντρὶ καὶ Κουασιμόδον* — ὁ *Ζαχαρένιος Ἄνθρωπος* μὲ τὸν *Σίδ*, *Λησμονημένην*, *Φουγάρο τῆς Εὐγενίας*, *Πύργον Ἄϊφελ* καὶ *Μιράντας* — ἡ *Τζιριτζάντζουλα* μὲ τὸν *Ξανθὸν Βοσκόν*, *Πρίγκιπα τῶν Ἀθηνῶν*, *Σίδ*, *Μέλλοντα Δόκιμον* καὶ *Ἀνεμώνην τῶν Πατησίων*· — τὸ *Ἀϊ-Λάϊφ τῆς Νεαπόλεως* μὲ τὴν *Ψάραν-Λούλαν*, *Ἄλσος τῆς Κηφισσιᾶς*, *Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος* καὶ *Ἀϊ-Λάϊφ τῶν Πατησίων* — ὁ *Ὄλυμπος* μὲ τὴν *Αὔραν τοῦ Πηλίου*, *Πρίγκιπα τῆς Μαγνησίας*, *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου*, *Ἀμνὸν τοῦ Ὀλύμπου* καὶ *Θετταλίδα Καλλιτέχνιδα* — ὁ *Ναυαγὸς τῆς Κυνθίας* μὲ τὴν *Αὔραν τῆς Κερκύρας* καὶ *Χαλκιδέα Δημοκοντόρον* — ἡ *Νηρηὶς τῶν Δασῶν* μὲ τὸν *Γάτον τῆς Ἀνατολῆς*, *Θερινὴν Πρωΐαν*, *Νεαρὰν Ὕπαρξιν* καὶ *Κουσαντιανὸν Χαλβᾶν* — τὸ *Ταπεινὸ Γιασεμὶ* μὲ τὸ *Θεσσαλικὸ Μενεξεδάκι*, *Θεσσαλικὸν Ἄνθος* καὶ *Ἀρσακειάδα Λαρίσσης* — τὸ *Ζωντανὸν Ἄνθος* μὲ τὸ *Μπελφατσινάκι τῆς ὁδοῦ Ἀβέρωφ*, *Ποιητράτορ* καὶ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* — τὸ *Ἀϊ-Λάϊφ τῶν Πατησίων* μὲ τὸ *Κόκκινον Κρίνον* καὶ *Λησμονημένην* — ὁ *Ἱππότης τοῦ Μεσαίωνος* μὲ τὸν *Ἱππότην τοῦ Λονδίνου*, *Ἱππότην τῆς Χίου*, *Ρόδιον Ἱππότην* καὶ *Μαῦρον Ἱππότην* — ὁ *Ὑπερήφανος Ἱππεὺς* μὲ τὸν *Ὑψιπέτην Ἀετόν*, *Λειμωνιάτικον Ἥλιον*, *Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρου* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* — ἡ *Ἀλκυονὶς* μὲ τὸ *Ἐνδόξον Μεσολόγγιον* καὶ *Μικρὸν Βιολιστήν* — ὁ *Ἀετὸς τῆς Ἐρήμου* μὲ τὴν *Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς* — τὸ *Ἀϊ-Λάϊφ τοῦ Πειραιῶς* μὲ τὴν *Ζαππίδα*, *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* καὶ *Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίας* — ἡ *Μεσημβρινὴ Ἀκτὴ* μὲ τὴν *Φιλόπατριν Ἰάδα*, *Πρίγκιπα τῶν Ἀθηνῶν*, *Νιαγάραν*, *Ὡραίαν Χαλκίδα* καὶ *Σβυσμένο Ἀστέρι* — τὸ *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ* μὲ τὴν *Ξενιτευμένην Τραπεζουντίαν*, *Θυμάρι τοῦ Καραμπαμπᾶ*, *Σὶρ Λὰ-Φαλουάζ*, *Κεντρὶ* καὶ *Νυκτοκόρακα*.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, ἂν δὲν ἀνταποδώσουν πρῶτα διὰ τοῦ *Γραφείου μας* τὰ ὀφειλόμενα.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Πανταχοῦ Παρόντα* (ὅ,τι μοῦ στέλλεις τὸ λαμβάνω τακτικὰ καὶ μὴν ἀνησυχῇς) *Παλλάδα* (ὡραῖον τὸ Π. Πνεῦμα κ' ἐγὼ ἀπόρησα δι' ἐκείνην τὴν ἀπάντησιν, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἦτο εἰρωνική) *Φρούριον τῆς Μονεμβασίας* (ἔστειλα· ὅλας τὰς σχετικὰς ὁδηγίας, λεπτομερέστατα, εὑρίσκεις εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ συνδρομητοῦ, εἰς τὸ πρῶτον φυλλάδιον τοῦ ἔτους τούτου·) *Τζὼν-Μπουλ* (ἀνάγκη ἀπόλυτος νὰ περιμένῃς μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῶν Ἀποτελεσμάτων, διότι ἀπὸ τώρα δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ τίποτε·) *Αὔραν τῆς Κερκύρας* (ὄχι, περὶ ξεσπαθώματος δὲν με εἰδοποίησαν· εὐχομαι τὰ ἄριστα εἰς τὸν Σύλλογόν σας· βεβαίως θὰ διαπρέψῃ, ἀφοῦ ἀποτελῆται ἀπὸ τόσον καλὰς κ' ἐνθουσιώδεις φίλας μου·) *Ριγολέττον* (ἄ, δι' αὐτὸ δὲν μου ἔγραφες τόσον καιρόν ; κάθε ἄλλο ἠμποροῦσα νὰ φανταθῶ· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές· ὁ «Πλοίαρχος» περιέχεται εἰς δύο τόμους·) *Γεώργιον Βαφειαδάκην* (καλὸς ὁ Λεξίγιριφός σου, ἀλλὰ ρίψε μιὰν ματιὰν εἰς τὸν Ὁδηγόν, νὰ ἰδῇς πότε ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ στείλῃς·) *Λεκιασμένην Πελερίνα* (ἔστειλα·) *Μικρὰν Τρελούλαν* (μὴν πικραίνεσαι, καὶ μὲ τὸν ζῆλον ποῦ ἔχεις, γρήγορα θὰ προοδεύσῃς καὶ θὰ εἰμπορῇς νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ὅλους τοὺς Διαγωνισμούς· πρὸς τὸ παρόν, γράφε μου συχνά, νὰ συνειθίσῃς·) *Ζημιόγαταρ*. *Μαριάνθην Βασιλοπούλου* (ἔστειλα·) *Κουκουναροθρεμμένον* (ὁ Ἀνανίας θὰ ἐπροτιμοῦσε νὰ του στείλῃς . . . κουκουνάρια·) *Φιλοπάτριδα Ἰάδα* (εὐχομαι ἡ ἐμπνευσίς σου νὰ κριθῇ εὐτυχής·) *Μεσημβρινὴν Ἀκτὴν* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· θὰ προσέξω εἰς τὴν Ἔκθεσιν καὶ θά σε ἀνακαλύψω· ἀλλὰ πῶς σε παριστάνει αὐτὴ ἡ φωτογραφία ; σ' ἐρωτῶ, διότι θὰ εἶνε βέβαια πολλαί·) *Ἀεροναυτοπούλαν* (τὸ ἔλαβα καὶ θὰ περιληφθῇ·) *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου*, *Ἰδεῶδες Κουκλάκι* (ἔστειλα ἐκ νέου· ἔγινε καλὰ τὸ *Ζιζάνιον τῶν Σπετσῶν* ; εἰπέ του ὅτι Δίνίγματα δὲν εἶνε δεκτά· ἀλλ' αἱ προτάσεις του θὰ δημοσιευθοῦν·) *Χριστόφορον Λάσκαριν* (δὲν ἐπιτρέπεται· ἂν ἤθελες μὲ ψευδώνυμον, μάλιστα· αἱ παραγγελίαι ἐκτελοῦνται μόνον μετὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ ἀντιτίμου αὐτῶν, διότι τὸ Γραφεῖόν μου δὲν εὐκαιρεῖ νὰ κρατῇ λογαριασμούς·) *Δάκρυ τῆς Δυστυχίας* (καὶ αὐταὶ αἱ ὡραῖαι πληροφορίαι . . . πρέπει νὰ πληρωθοῦν·) *Λευκὸν Κρίνον* (ναί·) *Μεγιστέα* (λοιπὸν «καὶ εἰς ἀνώτερα·» ὡραῖα τὸ λέγεις, ὅτι ἂν εἶχα καὶ Διαγωνισμὸν ἀλλαγῆς διευθύνσεως, βέβαια θὰ ἔπερνες τὸ πρῶτον βραβεῖον·) *Ἀγωνιῶσαν Ψυχὴν* (βεβαίως, καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῶν συνδρομητῶν θὰ πληρόνουν διὰ τὰς Πληροφορίας πέντε λεπτὰ τὴν λέξιν·) *Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος* ([ΕΕ] καὶ ἂν δὲν ἤξευρα τὴν ἀγάπην σου, θὰ ἤρκει νὰ με πείσῃ δι' αὐτὴν ἡ σημερινὴ ὡραία κ' εὐγενὴς ἐπιστολή σου·) *Φιλελεύθερον Κρῆτα* (ἔστειλα· εὐχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν· χαιρετισμοὺς εἰς τὸν *Ἐξόριστον Ἕλληνα*·) *Ζαππίδα* (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου· μόνον τὰς παρακλήσεις σου δὲν εἰμπορῶ νὰ τας ἐκτελέσω ὅλας, καὶ γνωρίζεις πλέον διὰ ποῖον λόγον . . .) *Μεσολογγιτάκι*, *Λειμωνιάτικον Ἥλιον* (δυστυχῶς, δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος, παρὰ νὰ στέλλῃς 25 λεπτὰ δι' ἕκαστον τετράδιόν σου, — ἀντὶ τῶν 10, — διὰ νὰ σοῦ τα στέλλω ἐντὸς φακέλου κλειστοῦ, ὡς ἐπιστολάς·) *Χωλὸν Διάβολον* (αἱ πρόοδοί σου, βλέπω, εἶνε μεγάλαι· καὶ ἀφοῦ τὸ πόδι ἔγινε καλά, ὅλα θὰ πᾶνε καλά·) *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου* (κ' ἐγὼ ἀπόρησα μὲ τὴν συστολήν σου· νὰ κυττάζῃς ἀπέξω τὸ γραφεῖόν μου καὶ νὰ μὴ τολμᾷς νὰ ἀναβῇς ; πολὺ πρᾶγμα ! ὅταν ξαναλθῇς εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐλπίζω νὰ σε ἰδῶ·) *Ὀλύμπιον Ἀγῶνα*, *Αὔραν τοῦ Πηλίου*, *Κόκκινον Κρίνον* (τὸ ἔλαβα·) *Δρῦν τοῦ Παρνασσοῦ* (εἶνε συνδρομήτρια καὶ ἔχει ψευδώνυμον·) *Λόρδον Κίτσενερ*, *Ἀφροδίτην τῶν Μεδίκων*, *Λουλούδι τῆς Καρδιᾶς* (τὸ «Ἀηδονάκι» μοῦ ἄρεσε καλλίτερα· μὴ γράφῃς ἔτσι γρήγορα διὰ νὰ μὴ χαλάσῃς τὸ γράψιμόν σου· ἡ ταχυγραφία σου, ξεύρεις, εἶνε πάρα πολὺ δυσανάγνωστος· αὐτὸ παθαίνουν συνήθως οἱ καλλιγράφοι·) *Καρδιογνώστην* (ἔχει καλῶς·) *Ὀλύμπον* (λαμπρὰ ἡ ἀπόφασίς σου νὰ μου γράφῃς συχνά, ἀφοῦ ἔμαθες πλέον πῶς γράφουν πραγματικῶς, ἡ ἐπαρχία σας ὀφείλει ἕναν ἀνδριάντα εἰς τὸν Ρήγαν·) *Ἐνδόξον Μεσολόγγιον*, *Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίας* (ὄχι·) *Μικρὸν Ναύαρχον* (εἰς τὸ προσεχές·) *Κῦμα τοῦ Ἰονίου* (ἔστειλα·) *Ναυτόπουλον τοῦ Αἰγαίου* κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 31 *Μαΐου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Ἰουλίου.

Ὁ χάφτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

290. Λεξίγριφος.

Ἄρθρον κοινὸν τὸ πρῶτόν μου
ὅπλον τὸ δεύτερόν μου,
Καὶ λίθος τις πολύτιμος
εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καρδιογνώστου

291. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι εἰς ἐκ τῶν σοφῶν·
Ἂν μαλλάξῃς ἕνα γράμμα,
Ἕνα ζῶον φοβερὸν
Σχηματίζεις ἐν τῷ ἅμα.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Πράσινο Χαβιάρι.

292. Τονόγριφος.

Λύσε καὶ τοῦτο τὸ σπουδαῖον·
Εἶμαι μιὰ νῆσος στὸ Αἰγαῖον,
Ἂν ὅμως ὀξυτονισθῶ,
Ἀφεύκτως πρέπει ... νὰ πλυθῶ !

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θελπούσης.

293. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον θά σοῦ το δώσῃ ἡ [νῆσος·
Τὸ δεύτερόν μου εἶνε πτηνόν, πού το γνωρίζεις [ἴσως.
Τὸ τρίτον κάποιος ποῦ ποτέ . . . ποτὲ δὲν [μεγαλόνει,
Τὸ ἄλλο τρέξιμον νεροῦ, — κι' ὁ ρόμβος τε- [λειόνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζίνας.

294. Γωνία.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν Κράτος.

+ ★ ★ ★ ★ = Δενδρύλλιον.
★ + ★ ★ ★ = Κάτι διαφανές.
★ ★ + ★ ★ = Ἀρχαῖος βασιλεύς.
★ + ★ ★ ★ = Ὄρος νήσου.
+ ★ ★ ★ ★ = Πτηνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρυστάλου.

295—296. Μεταμορφώσεις.

1.— Ἡ *ὥρα* διὰ 4 μεταμ. νὰ γίνῃ *μήν*,
2.— Ὁ *μὴν* δι' 7 μεταμ. νὰ γίνῃ *ἔτος*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Νέφους.

297. Ἀριθμητικὸν Παίγνιον.

Ἐξεταζόμενος ὁ μικρὸς Νῖκος εἰς τὴν ἀριθμητικήν, ἀπήγγειλε κατὰ σειρὰν τοὺς ἀριθμούς : 8, 15, 7, 1, 3, 4, 12, 8, 1, 9, 10, 17, 7, 1, 5, 6, 6, 0. — Τί του εἶχαν δώσῃ νὰ κάμῃ ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχαίου Ἕλληνος.

298. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μουσικὸν ὄργανον, τὰ δὲ μεσαῖα πόλιν τῆς Τουρκίας.

1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 2, Ἀργοναύτης. 3, Κάτι ἀδύνατον διὰ τοὺς ἀνθρώπους. 4, Ἔντομον. 5, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 6, Θεά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παρηγόρου Ἀγγέλου.

299. Φωνηεντόλιπον.

χρστν - ργτς - νκρν - θμτζς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰρανικοῦ.

300. Γρῖφος.

κε
κε κε
Τ' κε Ο κε Ρ S τί ;
κε κε
κε

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐρεβώδους Νυκτός.

301. Μαγική Εἰκών.

Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς εν σελίδι 180 δημοσιευομένης Μαγικῆς Εἰκόνος. Τὸ κεκρυμμένον πρόσωπον θὰ ζωγραφισθῇ ἁπλῶς, ἄνευ περιγραφῆς.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντίδου 1903.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10ον — Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἰουνίου 1903 — Ἔτος 23ον—Ἀριθ. 24

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

« Δὲν ἠθέλησα ν' ἀκούσω περισσότερα· ἀλλὰ μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἤκουα διαρκῶς τὰ λόγια ποῦ εἶπε τῆς Δόρας : « Σὲ ἀγαπῶ περισσότερο παρὰ ὅλα αὐτὰ τὰ κορίτσια.» — Ἀφοῦ ἦτο ἔτσι, διατί νά μου κάμῃ ὅλους ἐκείνους τοὺς ὅρκους περὶ τῆς φιλίας της ; Διατί νά μου εἰπῇ τόσες φορὲς ὅτι ἐγὼ ἤμουν ἡ ἐκλεκτὴ φιλη της ; Κρῖμα, ποῦ τὴν ἀγαποῦσα ἐγὼ τόσον πολύ.

« Ὁ Κάρολος ἤρχετο κατόπι μου.

«— Θάρρος, μὶς Αἰμιλία, μοῦ ἔλεγεν εἰς τὸ αὐτί.

«— Δὲν μπορῶ ! θέλω νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ ! ἐπανελάμβανα ἐγὼ σὰν παιδάκι.

«—Γιὰ νὰ σᾶς γνωρίσουν, αἴ ; Καὶ νὰ γίνετε ὁ περίγελως ὅλου αὐτοῦ τοῦ κόσμου ;

«— Τόσο τὸ χειρότερο, θέλω νὰ φύγω !

«— Μείνετε ἥσυχη μιὰ στιγμὴν ἀκόμα· σᾶς κυττάζουν. Ἔτσι! τώρα, φύγετε κρυφὰ ἀπὸ τὴν κουζίνα. . . Νὰ με περιμένετε στὴν πόρτα· θὰ σας φέρω τὸ καπέλλο σας καὶ τὸ ταμπάρο σας, καὶ θὰ σας συνοδεύσω ἕως τῆς μὶς Ξένης, ἀφοῦ πρόκειται νὰ κοιμηθῆτε ἐκεῖ ἀπόψε. Νὰ τὴν εἰδοποιήσω πῶς φεύγετε ;

«— Ὄχι, ὄχι, προτιμῶ νὰ πάγω μόνη μου· νὰ 'πῇς μόνον τῆς Βιργινίας πῶς ἔφυγα διότι ἐφοβήθηκα μήπως μὲ καταλάβουν ποία εἶμαι. Οὔτε λέξιν ἀπὸ ὅσα ἠκούσαμεν, ἐνόησες ;

«— Μείνατε ἥσυχη, μὶς Αἰμιλία, θὰ κάμω ὅ,τι πρέπει, ἔχετε πεποίθησιν εἰς ἐμέ.

« Ναί, ἠμπορῶ νὰ ἔχω πεποίθησιν εἰς τὸν Κάρολον, εἶνε ἀληθινὸς φίλος, μοῦ το ἀπέδειξε δι' αὐτό, τοῦ εἶμαι πολὺ εὐγνώμων ! Τὸ πιστεύετε ; ἔδειξε τόσην λεπτότητα ὥστε μοῦ ὡμίλησε εἰς ὅλον τὸν δρόμον διὰ πράγματα ἀδιάφορα, χωρὶς κἂν νὰ προφέρῃ τὸ ὄνομα τῆς Χαρᾶς ! Ἂν το ἐπρόφερε, μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ μ' ἔπιαναν τὰ κλάμματα ! . . .

« Ἐπέρασα πολὺ θλιβερὰ τὴν βραδυά μου· τὸ πρωταπριλιάτικο ἀστεῖό μου εἶχεν ἐπιτυχῆ θαυμάσια, καὶ κανεὶς δὲν θὰ το ἀνεκάλυπτε, ἂν δὲν ἐξέφευγε τῆς Ξένης κἄτι νὰ εἰπῇ ἀπὸ τὴν συνειθισμένην ἀφηρημάδα της. Καὶ ὅμως ! τί δὲν θὰ ἔδιδα, διὰ νὰ μὴν ἐπιτύχῃ τόσον τέλεια !...

«Μοῦ ἔμεινε νὰ συνεχίσω τὸ δεύτερον ἀστεῖο· δὲν εἶχα πλέον ὄρεξιν γιὰ παιγνίδια, καί, ἂν δὲν ἐφοβούμην μήπως ξυπνήσω τὴν Εὐρυδίκην, μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ την ἐπήγαινα πάλιν εἰς τὸ κρεββάτι τῆς Ξένης. Τὸ κακόμοιρο τὸ ἀγγελοῦδι ποῦ μᾶς ἔσωσε ! . . .

« — Ἂς πέσωμε νὰ κοιμηθοῦμε γρήγορα, εἶπεν ἡ Ξένη μόλις ἐπέστρεψε.

« Τὴν στιγμὴν πού μου ἔστρεψε τὰ νῶτα, ηὗρα τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἔβγω, νὰ πάρω τέσσερα-τέσσερα τὰ σκαλοπάτια καὶ νὰ τρυπώσω εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Νάνσης. Φανταστῆτε τὴν ἔκπληξίν της, ὅταν δὲν με εἶδε πλέον εἰς τὸ ἰδικόν της δωμάτιον καὶ ὅταν ηὗρεν ἕνα μαξιλάρι εἰς τὴν θέσιν τῆς Εὐρυδίκης. Ἂν καὶ αἰωνίως ἀεροβατῇ, δὲν ἐχρειάσθη πολὺ διὰ ν' ἀνακαλύψῃ ποῦ ἤμεθα κρυμμένες, καὶ μᾶς ἦλθεν ἐκεῖ ξεκαρδισμένη στὰ γέλια. Ἄρχισα νὰ γελῶ κ' ἐγώ, μ' ὅλην τὴν λύπην μου, καὶ ὅσον ἐγελούσαμεν, τόσον δὲν ἠμπορούσαμε νὰ κρατηθοῦμε, διότι καὶ αἱ δύο μας εἴχαμεν ἄνω κάτω τὰ νεῦρά μας. Ἐπὶ τέλους ἡ Ξένη ἐλαχάνιασε καὶ λίγο ἔλειψε νὰ μείνῃ ἀναίσθητη· εἴχαμε βγάλῃ τὰ φορέματά μας καὶ ἤμεθα εἰς τὸ κρεββάτια μας. Ἐσηκώθηκα γρήγορα - γρήγορα καὶ ἔτρεξα νὰ πάρω ἀπὸ τὸν νιπτῆρα ἕνα μποτιλλάκι μὲ κολώνιαν, καὶ τὴν ἔβαλα νὰ ρουφήξῃ μὲ τὴν μύτην. Δὲν κατώρθωνεν οὔτε τὴν ἀναπνοήν της νὰ πάρῃ· τὰ χέρια της ἦσαν τόσον κρύα καὶ τὸ πρόσωπό της τόσον κόκκινο, ὥστε ἐσκέφθην σοβα-

« Καὶ αἱ φλόγες ἀνεπήδησαν ἀπὸ παντοῦ ! . . .(Σελ. 186. στ. γ'.)

ρῶς μήπως τῆς ἦλθε προσβολὴ ἀποπληξίας. Ἡ φράσις «ἔσκασεν ἀπὸ τὰ γέλια» δὲν ἦτο λοιπὸν ἁπλῆ μεταφορικὴ ἔννοια;

«Ἐσυλλογίσθηκα νὰ φωνάξω τὴν θείαν Ἐλίζαν νὰ τρέξῃ πρὸς βοήθειάν μου, ὅταν ἀντελήφθην ὅτι, μέσα ἀπὸ τὴν νυχτικιάν της, ἡ Ξένη ἐφοροῦσε ἀκόμη τὸν κορσέ της, καὶ τί κορσέ, νά τον ἐβλέπατε ἀπὸ καμμιὰ μεριά, κυρία Φάγγ! Ἔπρεπε νάχῃ πνεύμονας σιδερένιους καὶ καρδιὰ ἀπὸ καουτσοὺκ διὰ ν' ἀνθέξῃ ὁ κορσές της μοῦ ἐνθύμιζε ἐκείνους τοὺς χαλυβδίνους θώρακας ποῦ ἐφοροῦσαν οἱ ἱππόται τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς.

«—Ἐτρελλάθηκες, καλέ, καὶ σφίγγεσαι ἔτσι; ἐφώναξα, καὶ ἅρπαξα τὸ ψαλίδι νά της κόψω τὰ κορδόνια.

«Ἦτον τόσο σφικτὰ φασκιωμένη ἐκεῖ μέσα, ὥστε ὁ κορσές, χαλαρωθεὶς ἔξαφνα, ἐτινάχθη μὲ ἕνα ξηρὸν κρότον ἀρκετὰ δυνατόν, ὥστε ἐξύπνησε τὴν Εὐρυδίκην.

«Ὅταν ἐξανακοίμισα τὴν καλή μου τὴ μικρούλα, ἡ Ξένη, κατακόκκινη ἀπὸ τὴν ἐντροπήν της, μ' ἐθερμοπαρακάλεσε νὰ μὴ φανερώσω τίποτε οὔτε εἰς τὴν μητέρα της οὔτε εἰς κανένα ἄλλον.

«— Δὲν θὰ 'πῶ τίποτε εἰς τοὺς ἄλλους, τῆς ἀπήντησα· ἀλλὰ ἔχω καθῆκον νὰ εἰδοποιήσω τὴν μητέρα σου, καὶ θά τῆς το εἰπῶ, μὴν ἀμφιβάλῃς! εἶνε σωστὴ αὐτοκτονία αὐτὸ ποῦ κάμνεις, Ξένη!

«Ἐκείνη ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ὀδύσεται.

«— Δὲν ξεύρεις τί θὰ 'πῇ νὰ εἶσαι κα.. μένη σὰν πύργος, ἐψιθύρισε, ὡς νὰ ἦτο αὐτὸ ἐπαρκὴς δικαιολογία.

«—Πόσος καιρὸς εἶνε ποῦ ζῇς μέσα σ' αὐτὸ τὸ σιδερένιο κλουβί; τὴν ἠρώτησα.

«— Τρεῖς μῆνες, καὶ χωρὶς νά τον βγάζω τὴν νύκτα· ἐστένεψε κι' ὅλας ἡ μέση μου πέντε ἑκατοστά· ἀξίζει, ὡς βλέπεις, τὸν κόπον.

«— Ξένη Γκλίδδινς, ἄκουσέ με, ἀνέκραξα, συλλογισθεῖσα χωρὶς νά το θέλω ὅτι μὲ αὐτὸ ποῦ ἔκαμνα ἐδικαίονα τὸ ἐπίθετον τῆς Ξανθίππης τοῦ Κιμπασσέτου, τὸ ὁποῖον μοῦ εἶχε χαρίσῃ ἡ Χαρά. Πάντοτε ἐσκεπτόμην καὶ πάντοτε ἔλεγα εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ὅτι ἔχεις ὅλα τὰ προτερήματα ποῦ δύναται νὰ φανταασθῇ κανείς, καὶ μόνον ἡ εὐθυκρισία σοῦ λείπει· ἀλλ' αὐτὸ ὑπερβαίνει κάθε ὅριον. Πῶς ἐσύ, μία κόρη ἔξυπνη καὶ πεπαιδευμένη, δὲν ἐννοεῖς ὅτι καταστρέφεις τὴν ὑγείαν σου;

«— Ἄσχημα κάμνεις, Αἰμιλία, νά μου ὁμιλῇς ἔτσι σκληρά, ἐνῷ εἶμαι τόσο ἀδύνατη καὶ ἔχω τόσο κλονισμένα τὰ νεῦρά μου.

«— Ἂν εἶνε κλονισμένα, τῆς ἐφώναξα ἐγώ, μόνη σου τὸ ἤθελες καὶ μόνη σου τὸ ἔπαθες, καὶ δέν σε λυποῦμαι γι' αὐτὸ καθόλου.

«— Ἔπρεπε νὰ εἶσαι τόσο ἄσχημη σὰν ἐμένα, διὰ νὰ ἐννοήσῃς τί ὑποφέρω, εἶπεν ἡ Ξένη μὲ πικρίαν.

«— Σύμφωνα μὲ τὴν λογικήν σου, τῆς ἀπήντησα, ἔπρεπε κ' ἐγὼ νὰ ἐξαπλωθῶ εἰς τὴν κλίνην τοῦ Προκρούστου διὰ νὰ ψηλώσω, ἐγὼ ποῦ ἤθελα νὰ εἶμαι τόσον ὑψηλὴ ὅσον ἡ Βιργινία. (Ἤθελα νὰ εἴπω ὅ σ ο ν ἡ Χ α ρ ά, ἀλλὰ τὸ ὄνομά της μ' ἐπείραζε).

«— Δὲν εἶνε τὸ ἴδιο, ἐψιθύρισεν ἐκείνη.

«— Παραπονεῖσαι πῶς εἶσαι παραπολὺ παχειά, ἐξηκολούθησα ἐγώ, καὶ ἐγώ, ποῦ εἶμαι παραπολὺ ἀδύνατη, ἔπρεπε νὰ παθαίνω καθημερινῶς ἀπὸ δυσπεψίαν, διὰ νὰ κατορθώσω νὰ παχύνω; Τὸ ξεύρεις πῶς αὐκτοκτονεῖς μ' αὐτὴν τὴν δίαιταν;

«— Τόσο τὸ καλλίτερο! ἀπεκρίθη ἔξω φρενῶν ἡ Ξένη. Τί κακὸ ἔκαμα γιὰ νὰ εἶμαι τέτοιο σκιάχτρο; Κανεὶς δὲν μ' ἀγαπᾷ καὶ κανεὶς δὲν θὰ μ' ἀγαπήσῃ ποτέ.

«— Καϊμένη Ξένη, τῆς εἶπα ἐνῷ την ἐφιλοῦσα καὶ την ἔσφιγγα στὴν ἀγκαλιά μου, νομίζεις λοιπὸν πῶς αἱ φίλαι σου προσέχουν εἰς τὸ πρόσωπό σου ἢ εἰς τὴν μέση σου;

«—Ὁ κόσμος δὲν ἀγαπᾷ παρὰ ὅ,τι εἶνε ὡραῖον, καὶ ἔχει δίκαιον, μοῦ ἀπεκρίθη. Ἐπιτρέπεται νὰ ἔχῃ τέτοιο ἐξωτερικὸν ἕνας ἄνθρωπος μὲ ὑψηλὰς ἰδέας καὶ μεγάλα αἰσθήματα;... Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἀπατῶμαι ἴσως, καὶ τὸ πνεῦμά μου θὰ εἶνε, ὅπως καὶ τὰ λοιπά μου ἀπὸ τὰ προστυχώτερα.

«— Τὸ πνεῦμά σου εἶνε τ ὸ ἄ κ ρ ο ν ἄ ω τ ο ν τῆς λεπτότητος καὶ εὐγενείας, ἀπήντησα ἐγώ, καὶ ἔχεις περισσοτέραν ἀξίαν ἀπὸ ὅλες μας· σὲ βεβαιόνω ἐγώ! Δέν σου εἶπε πρὸ ἡμερῶν ἡ μὶς Λάϊχτμπόντυ ὅτι «κάτι» ὑπάρχει εἰς τοὺς στίχους σου; Αἴ, λοιπόν, ἐγὼ σοῦ λέγω ὅτι θὰ γίνῃς μίαν ἡμέραν μεγάλη ποιήτρια καὶ ὅτι τὸ Κιμπασσέτον θὰ ὑπερηφανεύεται γιὰ σένα.

«Ἐπῆγε νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴν χαράν της.

«— Τί καλά! εἶπε, ποῦ ἔχω τοὐλάχιστον μίαν φίλην ἡ ὁποία ἔχει πεποίθησιν εἰς τὸ μέλλον μου.

«Ἐνόμισα τότε χρέος μου, διὰ τὸ καλόν της, νά της κάμω μίαν μικρὰν παραίνεσιν, σὰν νὰ ἤμουν τοὐλάχιστον εἴκοσι χρόνια μεγαλήτερή της. Τῆς εἶπα ὅτι δὲν ἔπρεπε διαρκῶς νὰ ἔχῃ τὰς σκέψεις της προσηλωμένας ἐπὶ τῆς μὶς Ξένης Γκλίδδινς, ἀλλ' ὅτι ἔπρεπεν, ἀπ' ἐναντίας, νὰ προσταθῇ νὰ λησμονῇ τὸν ἑαυτόν της χάριν τῶν ἄλλων. Ἂς κυττάξῃ λιγάκι γύρω της· ἡ ζωὴ ποῦ περνοῦσαν ἡ μητέρα της καὶ ἡ ἀδελφή της Νάνση δὲν ἦτο δὰ καὶ τόσον εὐχάριστη. Ἄλλως τε μήπως δὲν ἔχει καθένας νὰ ὑποφέρῃ κάτι σ' αὐτὸν τὸν κόσμον; (Καὶ ἦτο τόσον φουσκωμένη ἡ καρδιά μου, ὥστε, ἐνθυμηθεῖσα τὴν Χαράν, ἄρχισα νὰ κλαίω σὰν μωρό.

«— Δὲν πρέπει νὰ φαντάζεσαι, ἐξηκολούθησα, πῶς εἶσαι καὶ τόσον ἄσχημη· Ὡραία δὲν εἶσαι, τὸ ὁμολογῶ· ἀλλὰ ἔχεις φυσιογνωμίαν γλυκειά, καλὴ καὶ ἔξυπνη, ὅσον δὲ προχωρεῖς εἰς τὰ χρόνια, τόσον τὰ προτερήματά σου θὰ φαίνωνται εἰς τὴν μορφήν σου. Καὶ ἔπειτα, μή μου λές πῶς δὲν ἔχεις φίλας, διότι ἐγὼ εἶμαι ὁλοπρόθυμη νὰ γίνω στενή σου φίλη.

«Νὰ ἐβλέπατε τὴν χαράν της, κυρία Φάγγ!... Ἀλλ' ἐγὼ εἶχα μερικὰς τύψεις εἰς τὸ βάθος τῆς συνειδήσεώς μου, διότι, μὲ ὅλην τὴν διάθεσιν ποῦ εἶχα νά την ἀγαπήσω τρυφερά, ἐγνώριζα πολὺ καλὰ ὅτι ποτὲ δὲν θά την ἀγαποῦσα ὅσον ἀγαποῦσα τὴν Χαράν, ἡ ὁποία δὲν δίδει πεντάρα δι' ἐμέ.

«— Πές μου πάλιν πῶς μ' ἀγαπᾷς λιγάκι, μοῦ εἶπε στηρίζουσα τὴν κεφαλήν της εἰς τὸν ὦμόν μου, καὶ ἔτσι ἀπεκοιμήθη, ἀφοῦ τῆς το ἐπανέλαβα ἑκατὸ φορές. Ἐγώ, ἔμεινα πολλὴν ὥραν ἔξυπνη καὶ ἐσυλλογιζόμην ὅλα τὰ ἐπεισόδια ἐκείνης τῆς ἑσπέρας· τέλος, ἀπεκοιμήθην.

«Ἕνας βρόντος, δυνατὸς σὰν κανονιά, μᾶς ἐξύπνησε τρομαγμένες. Τὸ σπίτι ἔτρεμεν, ὦ! μὰ πῶς ἔτρεμε, ἀδύνατον νὰ σᾶς το περιγράψω!... Χειρότερα, παρὰ ἂν ἦτο σεισμός! Καὶ τὸ δωμάτιον ἦτο γεμάτο ἀπὸ καπνόν...

«— Ἔπασε φ ω τ ι ὰ τὸ σπίτι! ἐφώναξα.

«Καὶ ἁρπάζουσα τὴν Εὐρυδίκην εἰς τὴν ἀγκαλιά μου, ὥρμησα καὶ κατέβηκα τὴ σκάλα κ' ἐβγῆκα εἰς τὸν δρόμον. Μὲ ἀκολουθοῦσαν ἡ Ξένη, μισαποθαμένη ἀπὸ τὸν φόβον της, καὶ ἡ θεία της Ἐλίζα, ἡ ὁποία διαρκῶς ἐφώναζε:

«— Τρέξτε γρήγορα, κινδυνεύει ἡ ζωή σας...

«Ὦ! κυρία Φάγγ, μόλις ἐβγήκαμε ἀπὸ τὸ σπίτι, τὰ τζάμια ἔγιναν χίλια κομμάτια καὶ ἡ στέγη ἔπεσε μπροστά μας. Σχεδὸν ἀμέσως οἱ τοῖχοι ἐκρημνίσθησαν μὲ τρομερὸν πάταγον, καὶ αἱ φλόγες ἀνεπήδησαν ἀπὸ παντοῦ!...

[Ἕπεται συνέχεια]. ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Οἱ ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἀναγινώσκοντες ἢ γράφοντες, ἀναπαύετε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν ὁρασίν σας, προσβλέποντες ἀπομεμακρυσμένα ἀντικείμενα εἰς τὸν ὁρίζοντα.

★

Ὅταν ἀπομύττεσθε, μὴ πιέζετε καὶ φράσσετε καὶ τοὺς δύο μυκτῆρας συγχρόνως, ἀλλὰ μόνον τὸν ἕνα, ἄλλως κινδυνεύει ἡ ἀκοή σας.

★

Μὴ φορῆτε στενὰ περιλαίμια, διότι τοιουτοτρόπως ὁ ἐγκέφαλος εὑρίσκεται εἰς διαρκῆ ὑπεραιμίαν.

(*Ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Ὑγιείας»*)

Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΑΓΕΛΑΣΤΩΝ

Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρό, —ὅπως λέγουν εἰς τὰ παραμύθια, — ἦτο μία χώρα πολύ, μὰ παραπολὺ θλιβερὴ καὶ σκοτεινὴ χώρα. Οἱ δρόμοι της ἦσαν εὐθύτατοι καὶ ὁμαλώτατοι καὶ καθαρώτατοι, μετρημένοι μὲ τὸν διαβήτην, τὰ σπίτια της τετραγωνικὰ καὶ κανονικώτατα, καὶ οἱ κάτοικοί της ἐπήγαιναν πάντοτε ὁλόϊσα καὶ ἐπεριπατοῦσαν μὲ στρατιωτικὸν βῆμα, καὶ ἔστρεφαν δεξιᾷ ἢ ἀριστερᾷ ἀκριβῶς κατ' ὀρθὴν γωνίαν, καὶ ἔκαμναν τέλος πάντων κανονικώτατα ὅλας τὰς κινήσεις των, σὰν νευρόσπαστα. Εἶχαν ἴσια μαλλιά, εἶχαν πάντοτε κλειστὸ τὸ στόμα των, δὲν ἤξευραν τί πρᾶγμα εἶνε τὸ μειδίαμα καὶ ποτὲ δὲν ἐγελοῦσαν!

Ἐννοεῖται, ὁ ἥλιος ποτὲ δὲν ἐφώτιζε τὴν ἀπαισίαν αὐτὴν χώραν, καὶ ὁ οὐρανὸς ἦτο πάντοτε σὰν μολυβένιος, καὶ τὰ χόρτα ἦσαν πρασινόμαυρα, καὶ ἄνθη δὲν ὑπῆρχαν, καὶ τὰ δένδρα ἐφύτρωναν κανονικὰ σὰν γεωμετρικὰ σχήματα, καὶ πουλάκια δὲν ἐκελαδοῦσαν ποτὲ ἐπάνω στὰ δένδρα.

Εἶχαν δὲ οἱ κάτοικοί της μίαν φράσιν, τὴν ὁποίαν ἔλεγαν εἰς κάθε περίστασιν:

— Κύττα τὴ δουλειά σου!

Καὶ ὁ καθένας ἐκύτταζε πραγματικῶς τὴ δουλειά του μὲ τόσην προσήλωσιν, ὥστε δὲν εἶχε καιρὸν διὰ τίποτε ἄλλο, καὶ δὲν ἔδινε πεντάρα ἂν ὁ γείτονάς του, ὁ πλησίον του, ἦτο καλὰ ἢ ὄχι. Ἐπειδὴ δὲν ἤξευραν τί θὰ εἴπῃ «χαρά», κανεὶς δὲν ἦτο ποτὲ λυπημένος — ἐκτὸς ὅταν ἐπεινοῦσεν ἢ ἐκρύονεν ἢ ἦτο ἄρρωστος· δὲν εἶχεν ὅμως κανεὶς των τότην εὐαισθησίαν ὥστε νὰ λυπηθῇ διὰ τὰ παθήματα τοῦ ἄλλου. Ἐπήγαιναν λοιπὸν ἴσα τὸν δρόμον των, καὶ ἐκύτταζεν ὁ καθένας τὴ δουλειά του, καὶ ἐκαλοπερνοῦσαν ὅλοι, ἀλλὰ ὅλοι ἦσαν σκυθρωποὶ καὶ κατηφεῖς.

Εἰς ἐκείνην λοιπὸν τὴν σκοτεινὴν καὶ θλιβερὴν χώραν ἔφθασε, μίαν ἡμέραν βροχερήν, ἕνα κορίτσι. Εὔμορφο κορίτσι, μὲ ὡραῖον ἀνάστημα καὶ κομψὴν μεσίτσαν, μὲ σταχτὶ φουστάνι καὶ κόκκινο φακιόλι στὸ κεφάλι του· ἐτίναζε χαρμόσυνα τὰ σγουρὰ καστανὰ μαλλιά του, ἐχοροπηδοῦσε μὲ τὰ γυμνά του πόδια, καὶ ἔστρεφεν ὁλόγυρα τὰ λαμπρότερα γελαστὰ ματάκια ποῦ εἶδεν ἕως τότε ὁ κόσμος. Εἰς τὸ χέρι του ἐκρατοῦσεν ἕνα βιολί, καὶ καθὼς ἐπήγαινε, ἐτραγουδοῦσε νόστιμα τραγουδάκια καὶ ἐχόρευε, — ἐχόρευε ἀπὸ τὴν εὐθυμίαν ποῦ ἐπλημμύριζε τὴν καρδούλα του.

Φαντάζεσθε τὴν ἔκπληξιν τῶν ἀνθρώπων τῆς Κανονικῆς Χώρας, ὅταν εἶδαν τὴν κόρην ἐκείνην νὰ χορεύῃ σὰν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου — αὐτοὶ ποῦ δὲν ἤξευραν ἂν ὑπάρχῃ ἥλιος εἰς τὸν κόσμον. Τὰ χορταράκια ἐπρασίνιζαν μόλις τὰ ἐπατοῦσε τὸ γυμνό της πόδι, καὶ τὰ ἀσπρολούλουδα ἐφαίνοντο εἰς τὸν κάμπον, καὶ ἡ δροσιὰ τῆς ζωῆς ποῦ ἐσκόρπιζεν ὁλόγυρά της, ἔκαμνε τοὺς μισοκοιμισμένους ἐκείνους ἀνθρώπους νὰ ἐξυπνοῦν καὶ νὰ ζωντανεύουν. Ἂν ὅμως ἐκεῖνοι ἀποροῦσαν, ἄλλο τόσο ἀποροῦσε καὶ ἡ κόρη μὲ τὴν πόλιν των, καὶ ὅταν ἔφθασεν ἐμπρὸς εἰς ἕνα μεγάλο μαῦρο κτίριον, ποῦ ἐφαίνετο σὰν φυλακή, ἐστάθη καὶ ἠρώτησε:

— Τί εἶνε αὐτό;

— Εἶνε τὸ παλάτι, εἶπεν ἕνα ἀγόρι ποῦ τὴν ἐκύτταζε μὲ ὀρθάνοικτα τὰ μάτια του. Καὶ ἔπειτα τὴν ἠρώτησε:

— Καὶ αὐτό, τί εἶνε;

— Τὸ βιολί μου, ἀπεκρίθη πρόσχαρα ἡ κόρη. Γυρίζω μ' αὐτὸ τὸν κόσμο καὶ παίζω μουσική.

— Καὶ τί ὠφελεῖ αὐτό; εἶπε μία γυναῖκα ποῦ ἐπλησίασε. Γιατὶ δὲν κυττᾷς τὴ δουλειά σου;

— Αὐτὴ εἶνε ἡ δουλειά μου, ἀπήντησεν ἡ κόρη μὲ τὸ χαμόγελο στὸ στόμα. Φαιδρύνω τοὺς λυπημένους, καὶ ἐνθαρρύνω τοὺς ἀποκαρδιωμένους καὶ πραΰνω τοὺς ὠργισμένους. Κάμνω χαρωποὺς τοὺς μεγάλους καὶ γελαστὰ τὰ μικρὰ παιδιά. Ἀκοῦστε, νά σας παίξω!

— Ὄχι ἐδῶ! Δὲν κάνει νὰ παίξῃς ἐδῶ! τῆς ἐφώναξαν.

Ἀλλὰ ἐκείνη ἐγέλασε, κ' ἐτράβηξε τὸ δοξάρι εἰς τὰς χορδὰς τοῦ βιολιοῦ, κ' ἔπαιξε τὸν φαιδρότερον σκοπὸν ποῦ ἠκούσθη ποτέ, διότι ἦτο σκοπὸς μαγικός, τραγοῦδι νεράϊδας.

Ἔμειναν ὅλοι ἐμβρόντητοι. Καὶ τότε ἡ μαγεία ἐκυρίευσε τὰ παιδάκια, καὶ ἄρχισαν νὰ χορεύουν. Καλέ, ἐχάλασε ὁ κόσμος! Καί, καθὼς ἐκύτταζαν οἱ μεγάλοι τὰ μικρὰ ποῦ ἐχόρευαν, ἠσθάνθησαν καὶ αὐτοὶ ἕνα γαργάλισμα εἰς τὰ πόδια, καὶ ἐκύτταξαν τὸ κορίτσι ποῦ ἐχαμογελοῦσε σὰν ἥλιου φεγγοβολή, καὶ ἄρχισαν καὶ αὐτοὶ νὰ χορεύουν, ἐνῷ ἡ βιολίστρια ἔπαιζε καὶ ἐγελοῦσε, καὶ ἐπὶ τέλους ἐτραγούδησε, ἕνα τόσο νόστιμο τραγοῦδι τοῦ χοροῦ, ὥστε καὶ αὐτοὶ ἐπροσπάθησαν νά την ἀκολουθήσουν εἰς τὰ μελῳδικὰ καὶ εὔστροφα παιχνίδια τῆς φωνῆς της.

Ἐν τῷ μεταξύ, μέσα εἰς τὸ παλάτι, ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ ὑπουργοί του καὶ οἱ μυστικοσύμβουλοί του ἔκαμναν τὸ συμβούλιόν των καὶ εἶχαν σοβαρὰν συζήτησιν, ἡ ὁποία, κατὰ τὸ σύνηθες, δὲν ἐτελείωνεν. Ὅταν τὰ τραγούδια ἔγιναν δυνατώτερα, ἐστείλαν ἔξω ἕνα ἀγγελιαφόρον νὰ εἰπῇ νὰ παύσουν. Ἀλλά, ὅταν ὁ ἀγγελιαφόρος ἐβγῆκεν ἔξω καὶ ἄκουσε τὴν μουσικὴν καὶ εἶδεν ὅλον τὸν κόσμον ποῦ ἐχόρευαν ἐλαφρὰ καὶ εὔμορφα μὲ καμπύλας καὶ κυκλικὰς στροφάς, χωρὶς καμμίαν ὀρθὴν γωνίαν καὶ χωρὶς ἀκάμπτους στάσεις, ἄρχισε καὶ αὐτὸς τὸν χορόν. Καὶ τότε οἱ ὑπουργοὶ καὶ οἱ σύμβουλοι ἐβγῆκαν ἔξω ἕνας-ἕνας καὶ ἐχόρευσαν· καὶ ἔπειτα ἦλθεν ὁ πρωθυπουργός, καὶ μολονότι ἦτο πενηντάρης καὶ εἶχε ρευματισμούς, μόλις ἤκουσε τὴν κόρην νὰ παίζῃ καὶ εἶδε τὸ φωτεινόν της πρόσωπον, ἐχόρευσε καὶ αὐτός.

Τελευταῖος ἦλθεν ὁ βασιλεύς, μὲ τὸ μακρὸν μανδύαν του κυματίζοντα ὄπισθεν του, καὶ ἐζάρωσε τὰ φρύδια του ἀξιοπρεπέστατα:

—Αἴ σύ, νέκ.! ἄρχισε νὰ φωνάζῃ μὲ βροντώδη φωνήν.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνη τὸ μικρότερο παιδάκι ἀπὸ τὸ πλῆθος ἔτρεξε κοντά του καὶ τον ἔπιασεν ἀπὸ τὰ χέρια, καὶ του ἐφώναξε:

— Χόρευε!

Καὶ τὸν ἔκαμε νὰ στρηφογυρίσῃ σὰν σβοῦρα. Τὰ ἔχασε ὁ βασιλεύς, καὶ ἐκύτταζε ἔκθαμβος τὴν κόρην ἐνῷ ἐστροβίλιζεν. Ἀλλ' ὅταν ἐκείνη, γελαστὴ σὰν καρδερίνα καὶ εὔμορφη σὰν γαρύφαλλο, τοῦ ἔρριξε μιὰ ματιά, τόσον ἀστεῖο τοῦ ἔφανη ποῦ ἐχόρευε μ' ἕνα παιδάκι, ὥστε ἐξεκαρδίσθη στὰ γέλια! Καὶ ὅταν ἐγέλασεν ὁ βασιλεύς, ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐγέλασαν, καὶ ἡ κόρη ἐγέλασε, καὶ τὰ σύννεφα ἐχώρισαν καὶ ἄρχισαν νὰ χορεύουν καὶ νὰ φεύγουν εἰς τὸν οὐρανὸν μὲ τὸν ἄνεμον κατόπιν των, καὶ ἐφάνη ὁ ἥλιος, καὶ ἐγέλασε καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ πουλιὰ ἐκελάδησαν, κ' ἐφύτρωσαν ἀνεμῶνες καὶ μενεξέδες ὁλόγυρα στοὺς χορευτάς.

Ἔπαυσεν ἡ κόρη τὸ βιολὶ καὶ εἶπε:

— Σᾶς ἔμαθα νὰ γελᾶτε καί σας ἔκαμα φαιδρούς, καὶ τώρα. μὴ λησμονᾶτε ὅτι ἔχετε καθῆκον νὰ κάμνετε καὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους γελαστοὺς καὶ φαιδρούς.

Καὶ ἐχάθη εἰς τὸν ἀέρα.

Ἀλλὰ ὁ ἥλιος καὶ τὰ ἄνθη ἔμειναν καὶ τὰ πουλάκια ἐξηκολούθησαν τὸ κελάδημά των, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἔμειναν φαιδροὶ καὶ γελαστοί. Καὶ ἀπὸ τότε γυρίζουν εἰς τὸν κόσμον καὶ προσπαθοῦν νὰ φαιδρύνουν καὶ τοὺς ἄλλους, μὲ τὰ γέλια, μὲ τὴν μουσικήν, μὲ τὴν ἀγάπην. Ἂν τους συναντήσετε, θά τους γνωρίσετε ἀπὸ τὰ φαιδρὰ καὶ φωτεινὰ μάτια των, ἀπὸ τὴν γλυκεῖαν φωνήν των, ἀπὸ τὸ ἄδολον καὶ εἰλικρινὲς γέλιο των.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Ἐπειδὴ ἄκουσε νὰ γίνεται λόγος γιὰ νερό, ὁ Μπέμπης ἀνακαλύπτει πῶς πεινᾷ. Ἡ ναυαρχίνα Κικὴ τοῦ λέγει «ν' ἀποταθῇ εἰς τὸν φροντιστήν».

Ὁ Παυλῆς ἐρωτᾷ τὸν κύριον Μπέμπην τί θέλει. Ὁ Μπέμπης δὲν ἤθελε τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν τσοκολάτα του

« Τοῦ ἐπιβάλλει σιγήν. »

ποῦ δὲν τὴν ἤπιε διότι ἔφυγαν παραπολὺ πρωΐ.

Ὁ Παυλῆς τοῦ προσφέρει ἕνα μῆλο καὶ ψωμί.

— Μά, δὲν εἶνε ζεστό! λέγει ὁ Μπέμπης, καὶ κατεβάζει τὰ μοῦτρα.

Ὁ Παυλῆς προτείνει τότε νὰ ζυγώσουν τὴ φρεγάδα στὴ στεργιά· ἐκεῖ εὔκολα θὰ τα καταφέρῃ νὰ ψήσῃ τὸ μῆλο. Ἡ ναυαρχίνα ὅμως ἀρνεῖται, διότι μπορεῖ, λέει, νὰ πέσουν στὰ χέρια τῶν ἀγρίων.

— Νά τους κι' ὅλας, οἱ ἄγριοι! φωνάζει ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης, καὶ δείχνει μισὴ δωδεκάδα ἰθαγενῶν, οἱ ὁποῖοι μισογδυτοὶ ἐλούζοντο εἰς τὰ κύματα τοῦ Ὠκεανοῦ.

— Ἄγριοι! ἄγριοι! ἀπαντᾷ ὁ Μπέμπης, τί πράμματα εἶνε οἱ Ἄγριοι;

— Εἶνε ἄνθρωποι ποῦ τρῶνε καμμιὰ φορὰ ἀνθρωπινὸ κρέας, λέγει ἡ Κική.

— Εἶνε λοιπὸν δράκοι! φωνάζει ὁ Μπέμπης, ἐγὼ φοβᾶμαι!

Καὶ ἀρχίζει τὰ κλάμματα.

Ὁ Παυλῆς θέλει νὰ τον παρηγορήσῃ καὶ τοῦ λέγει πῶς αὐτοὶ οἱ ἄγριοι εἶνε ἁπλούστατα ὁ Μιμῖκος, ὁ γυιὸς τοῦ σιδερᾶ· ὁ Τασούλης, ὁ ἀνηψιὸς τοῦ καντηλανάφτη· ὁ Κλαψιάρης, ὁ γυιὸς τοῦ τσαγκάρη. Ἀλλὰ ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης τοῦ ἐπιβάλλει σιγήν.

Καὶ συγχρόνως, μὲ μιὰ δυνατὴ κουπιά, ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὰς «ἀκτὰς τῆς Ἀφρικῆς», ὅπως ὀνομάζει τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Μόλις ἄκουσεν ὅτι εὑρίσκονται εἰς τὴν Ἀφρικήν, ἡ ναυαρχίνα βγάζει τὸ καπελλάκι της.

— Παναγιά μου! τί ζέστη ποῦ κάνει! λέγει.

Ὡς τόσο, ἀποφασίζουν νὰ φᾶνε τὰ μῆλα ὡμά. Εἰς τὴν Ἀφρικὴν εἶνε καλὸ νὰ δροσίζεται κανείς. Καὶ ἔπειτα, πρέπει νὰ φυλάξουν τὰ λουκάνικα διὰ τὸ γεῦμα.

Ὁ Παυλῆς κάμνει διανομὴν συσσιτίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ιϛ'.

Ἐνῷ τρώγουν, ὁ καιρὸς σύννεφιάζει καὶ χαλνᾷ.

Ἀρχίζουν νὰ πέφτουν μεγάλες χλιαρὲς ψιχάλες· ἡ θύελλα ἑτοιμάζεται νὰ ἔλθῃ.

— Εἴμαστε σὲ ἐπικίνδυνα μέρη, λέγει ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης. Ἔχουν γίνῃ πολλὰ ναυάγια ἐδῶ πέρα! Πρέπει νὰ χουμε τέσσερα τὰ μάτια μας. Βλέπετε ἐκεῖνο τὸ ἀκρωτήριον ποῦ προχωρεῖ εἰς τὸ πέλαγος; προσθέτει,

« Εἰς τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανόν! »

καὶ δείχνει μίαν ἀκρούλαν γῆς, καμμιὰ «ἑκατοστὴ ὀργυὲς» μακρυά.

— Ἐκεῖ, λέγει ὁ Παυλῆς, εἶνε ἡ ἄκρη τοῦ λειβαδιοῦ τοῦ μπάρμπα — Ρεμπελιοῦ.

— Τοῦ λειβαδιοῦ!!! φωνάζει ὁ πλοίαρχος ἀγριοκυττάζων τὸν Παυλῆν· ἐκεῖ εἶνε τὸ ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἐλπίδος, εἰς τὴν ἄκραν τῆς Ἀφρικῆς, τὸ ἀκρωτήριον τῶν Τρικυμιῶν, καὶ σὲ λίγο μπαίνομεν εἰς τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανόν.

— Εἰς τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανόν! λέγει ἡ ναυαρχίνα. Ἄχ τί ὡραῖα ποῦ εἶνε ὅταν ταξειδεύῃ κανείς.

— Μὰ βρέχει, λέγει ὁ Μπέμπης. Ἐγὼ ἔγινα μούσκεμμα!

Ἡ ναυαρχίνα ἀνοίγει τὴν ὀμβρέλλα της νὰ προφυλάξῃ τὸν Μπέμπην. Ἐρωτοῦν τὸν Παυλῆν, ἂν ἐφρόντισε νὰ πάρῃ μαζί του σκηνή.

— Ἐξέχασα! λέγει ὁ Παυλῆς, καὶ εἴχαμεν ἕνα σωρὸ στὸ περιβόλι· τὸ σκοινὶ ποῦ δένομε τὸν γαϊδαρό μας, τὸ σκοινὶ ποῦ ἁπλόνομε τὰ ροῦχα . . .

Καλέ, τί ἀνόητος ποῦ εἶνε! Ἡ δεσποινὶς Κικὴ τοῦ ἐξηγεῖ ὅτι δὲν πρόκειται οὔτε διὰ τὸ σκοινὶ τοῦ γαϊδάρου, οὔτε διὰ τὸ σκοινὶ τῆς μπουγάδας, ἀλλὰ διὰ τὴν σκηνὴν ποῦ εἶνε ἀπὸ καραβόπανα καὶ την ἁπλόνουν διὰ νὰ μὴν βρέχωνται.

— Ἀ! ναί, λέγει ὁ Παυλῆς· δὲν ἔχω τέτοιο πρᾶμμα, ἂν ὅμως θέλετε, μποροῦμε νὰ βγοῦμε στὴ στεργιὰ καὶ νὰ χωθοῦμε ἀπεκάτω σ' ἕνα δένδρο.

Ἡ ναυαρχίνα φωνάζει πῶς αὐτὸ εἶνε πολὺ κακὴ ἰδέα, διότι εἶνε κίνδυνος νὰ καταφεύγῃ κανεὶς κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα, ὅταν πέφτουν κεραυνοί, βροντὲς καὶ ἀστραπές.

— Μά, δὲν ἀκούεται τίποτα! λέγει ὁ Παυλῆς.

Ὁ Γιαννάκης σηκόνει τοὺς ὤμους του. Πάντοτε ἀστράφτει καὶ βροντᾷ εἰς τὸ Ἀκρωτήριον τῶν Τρικυμιῶν. Καλέ, γίνεται τρικυμία χωρὶς βροντές;

Ὁ Παυλῆς τεντόνει τὸ αὐτιά του, ἀλλὰ δὲν ἀκούει τίποτε.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, εἶνε κουφός! λέγει καταθυμωμένος ὁ πλοίαρχος.

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. (Συνέχεια)

Καὶ ἔδειξε μὲ τὸ χέρι τὰς διαστάσεις ἑνὸς σάκκου, ὁ ὁποῖος θὰ ἠμποροῦσε νὰ χωρέσῃ τοὐλάχιστον 40 ἕως 50 λίτρας χρυσοῦ, δηλαδὴ περίπου 80,000 φράγκων.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἔκλεισαν τὸ μάτι ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον.

— Ποιὸς τὸν ἔδωκε τὸν σάκκον στὸ χαμάλη; ἠρώτησαν.

— Ἐγώ, εἶπεν ὁ Ἀνδρῖκος.

— Καὶ ποῦ μένει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

— Στὴ γωνιὰ τῆς προκυμαίας, κοντὰ στὰ καινούργια σπίτια.

— Μπορεῖς νὰ μᾶς ὁδηγήσῃς;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἄκουσε, παιδί μου, ἐσὺ φαίνεσαι πῶς εἶσαι ἔξυπνος· ἂν θέλῃς νὰ κερδίσῃς 500 δολλάρια, πήγαινέ μας σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, καὶ νά του πῇς πῶς εἴμαστε φίλοι αὐτοῦ ἐδῶ, καὶ νά μας δώσῃ τὸ σάκκο.

— Μάλιστα, κύριε.

— Μονάχα, ἐπρόσθεσεν ὁ ἄλλος, κύτταξε καλά! Ἂν μας προδώσῃς, σοῦ μπήγω τὸ μαχαῖρί μου μέσα στὴν κοιλιά σου!

— Σώπα, ἀνόητε, ἐψιθύρισεν ὁ πρῶτος, ἔπρεπε νὰ τὸν ἐπιτηροῦμε χωρὶς νὰ εἰποῦμε τίποτα· καὶ νά μὴν τον τρομάξωμε ἄδικα.

Ὁ ἀχθοφόρος, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Ἀνδρῖκος ὡδηγοῦσε τοὺς τρεῖς ἄνδρας, δὲν ἦτο κανένας ἄλλος παρὰ ὁ Νορζέκ. Ἂν καὶ κατακουρασμένος ὁ μικρός, ἔτρεχεν ὅμως ὅσον γοργότερα ἠμποροῦσε, διότι ἐφοβεῖτο μήπως δὲν εὕρῃ τὸν ναύτην εἰς τὴν θέσιν του.

Ἐπὶ τέλους ἔφθασαν εἰς τὴν γωνίαν ὅπου συνήθως ἐστέκετο ὁ μπάρμπα-Ξυδάτος.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανούς.

— Ἐδῶ εἶνε, ἀπήντησεν ὁ Ἀνδρῖκος κυττάζων ὁλόγυρα ν' ἀνακαλύψῃ τὸν φίλον του.

— Καὶ ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἐπῆρε τὸ σάκκο;

— Νά τος!

Ὁ Ἀνδρῖκος τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶχεν ἰδῇ πραγματικῶς τὸν Νορζέκ, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν ἐργασίαν του, ἐπήγαινεν ἀλαμπρατσέτα μ' ἕνα συνάδελφόν του, ἕναν Ἄγγλον ναύτην, δίπλα εἰς τὸν ὁποῖον, μ' ὅλην τὴν εὐρωστίαν του, ἐφαίνετο ἀδύνατος σὰν τσίρος.

— Πᾶμε λοιπὸν νά του ζητήσῃς τὸ σάκκο, εἶπεν ὁ Ἀμερικανός, καὶ μὴν ξεχνᾷς τί σου εἶπα· ἂν μας προδώσῃς, σὲ πνίγω.

Ἔβαλε τὸ χέρι του ἐπάνω εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ μικροῦ σὰν νὰ ἤθελε νά τον θωπεύσῃ τάχα, καὶ διηυθύνθη μαζί του πρὸς τοὺς δύο ναυτικούς.

— Τί θέλεις, παιδί μου; ἠρώτησεν ὁ Νορζέκ μόλις ἀνεγνώρισε τὸν Ἀνδρῖκον.

— Ἐρχόμαστε νά μας παραδώσῃς τὸ σάκκο μὲ τὸ χρυσάφι πού σου ἔδωσε νὰ φυλάξῃς τὸ πρωΐ ὁ φίλος μου, εἶπεν ὁ κλέπτης δεικνύων τὸν Λετουρέ.

— Τὸ σάκκο μὲ τὸ χρυσάφι! εἶπεν ἔκθαμβος ὁ Νορζέκ, τί θὰ 'πῇ αὐτό;

— Αὐτὸ θὰ 'πῇ, ἀνέκραξεν ὁ Ἀνδρῖκος, ὅτι αὐτοὶ οἱ δυὸ θέλουν νὰ κλέψουν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο!

— Πῶς; παληόπαιδο! ἀνέκραξεν ὁ Ἀμερικανὸς καὶ κατέφερε τοῦ παιδιοῦ μιὰ γροθιὰ ἡ ὁποία θά το ἐσκότονε, ἂν ὁ Ἄγγλος δὲν ἀπέκρουε τὸ κτύπημα ἐπιτηδειότατα, σὰν πυγμάχος πρώτης τάξεως.

Βλέποντες ὅτι τὰ πράγματα ἐπήγαιναν ἄσχημα, οἱ κλέπται ἠθέλησαν νὰ φύγουν· ἀλλὰ εἶχαν νὰ κάμουν μὲ δυνατοὺς καὶ ἀποφασισμένους παληκαράδες, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἅρπαξαν ἀπὸ τὸν λαιμόν.

Ὁ Νορζὲκ παρ' ὀλίγον νὰ λάβῃ ἕν κτύπημα μὲ τὸ μπόξ-νάξ (μεγάλο μαχαῖρι τῆς τσέπης) τοῦ ἑνὸς Ἀμερικανοῦ, ἀλλὰ τὸ ἀπέκρουσε ἐπιδεξιώτατα.

Ὁ ἄλλος κλέπτης, διὰ νὰ ἐκδικηθῇ, ἐπυροβόλησε μὲ τὸ ρεβόλβερ του τὸν Ἀνδρῖκον, ἀλλὰ δέν του ἔκαμε τίποτε, διότι ἡ σφαῖρα ἐπέρασε σύρριζα μὲ τὸν ὦμον τοῦ μικροῦ.

Ἀκούσαντες τὸν πυροβολισμόν, πολλοὶ ἄνθρωποι ἐπλησίασαν τρέχοντες. Ὁ Νορζὲκ καὶ ὁ σύντροφός του, οἱ ὁποῖοι ἐν τῷ μεταξὺ εἶχαν δέσῃ τοὺς αἰχμαλώτους μὲ τὰ σχοινιὰ σὰν σαλτσισότα, ἐδιηγήθησαν τί εἶχε συμβῇ.

Φαίνεται, ὅτι οἱ δύο Ἀμερικανοὶ δὲν ἦσαν πρωτόπειροι εἰς τὸ ἔντιμον ἐπάγγελμά των, διότι ἀνεγνωρίσθησαν ὅτι κάὶ προτήτερα εἶχαν καταδικασθῇ καὶ ἀπὸ τὴν φυλακήν.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν Καλιφορνίαν ἀστυνομία κανονικῶς διοργανωμένη, καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου ἐφρόντιζαν μόνοι των διὰ τὴν τάξιν καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῆς πόλεώς των. Ἔπιασαν λοιπὸν τοὺς δύο ἐνόχους καὶ τοὺς ἐξανάβαλαν στὸ φρέσκο.

Περιττὸν νὰ εἴπωμεν πόσα συγχαρητήρια ἔλαβεν ὁ Ἀνδρῖκος διὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν ἐξυπνάδα του. Ὁ Νορζὲκ δὲν ἐκρατεῖτο ἀπὸ τὴν χαράν του ἐνόσῳ τὰ ἤκουε.

Ὅσον διὰ τὸν Λετουρέ, τὸν ὁποῖον ἐπότισαν μὲ ἀμμωνίαν καὶ ἔτσι τὸν ἐξεμέθυσαν, δὲν εἶχε τελειωμὸν μὲ τὰ εὐχαριστήριά του πρὸς τὸ ναυτόπουλο, εἰς τὸ ὁποῖον ἐχρεωστοῦσε τὴν ζωήν του καὶ τὴν περιουσίαν του.

Σωφρονισθεὶς ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιον ἐκεῖνο, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως εἰς τὴν πατρίδα του. Ἀλλὰ προτήτερα ἠθέλησε ν' ἀνταμείψῃ πλουσιοπαρόχως τὸν σωτῆρά του: τοῦ ἄφισεν ἓξ χιλιάδας φράγκα σωστά.

— Μὰ δὲν το συλλογίζεσθε, ἀπαντοῦσεν εἰς ὅσους τοῦ ἔλεγαν ὅτι ἦσαν παραπολλά, πῶς ἂν αὐτὸς ὁ μικρὸς ἦτον λιγώτερο γενναῖος καὶ τίμιος, θὰ μ' ἄφινε νὰ μὲ σφάξουν ἐκεῖνοι οἱ δύο κακοῦργοι; Κατόπιν θὰ ἐκρατοῦσε τὲς 12 ἢ 15 χιλιάδες ποῦ ἔκαμνε ἡ χρυσόσκονη πού του ἔδωσα νὰ φυλάξῃ, καὶ κανένας δὲν θά τού τες ζητοῦσε. Τοῦ χρεωστῶ ἐπὶ τέλους τὴν ζωήν, καὶ τὸ σκαρί μου ἀξίζει ἀκόμα 6,000 φράγκα, γιὰ μένα τοὐλάχιστον.

Ὁ καϊμένος ὁ Ἀνδρῖκος παρ' ὀλίγον νὰ τρελαθῇ ἀπὸ τὴν χαράν του, ὅταν ἔμαθε τὸ ἀνέλπιστον κέρδος του.

— Θ' ἀγοράσω ἕνα σπίτι γιὰ τὴ μάνα μου, ἀνέκραξε, καὶ μεταξωτὰ φουστάνια γιὰ τὲς ἀδελφές μου καὶ τὴ Μαρούσα.

— Ἐν τῷ μεταξύ, εἶπεν ὁ κ. Βιλλιέρ, θέλεις νὰ στείλῃς ἀμέσως τί-

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Νὰ ἕνας χρυσοθήρας τῆς Καλιφορνίας . . .
Ποῦ εἶνε ὁ σύντροφός του;

ποτε χρήματα εἰς τὴν οἰκογένειάν σου;

— Ὤ, ναί! κύριε, ὅλα!

— Ὄχι, πρέπει νὰ φυλάξῃς κάτι τι γιὰ ν' ἀγοράσῃς ἄλλη πακοτίλλια. Στεῖλε 2,000 φράγκα.

Τὸν ὡδήγησεν εἰς ἕνα τραπεζίτην, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐνεχείρισε μίαν ἐπιταγὴν 2,000 φράγκων πληρωτέων εἰς Χάβρην. Ὁ Ἀνδρῖκος τὴν ἔστειλε πρὸς τὴν μητέρα του μὲ ἕνα μεγάλο γράμμα, καὶ ἔφυγαν, ἐπιταγὴ καὶ γράμμα, μέσα εἰς τὸν ταχυδρομικὸν σάκκον ἑνὸς πλοίου ποῦ ἔκαμνε πανιὰ διὰ τὸ Βορδῶ.

Τὴν ἐπιοῦσαν, ὁ κ. Βιλλιὲρ ἐκάλεσε τὸν Ἀνδρῖκον εἰς τὸ πρόγευμα, καὶ ἐπειδὴ, πρὶν ἀναχωρήσουν ἀπὸ τὸν Ἅγιον Φραγκῖσκον, ἐπιθυμοῦσε νὰ ἰδῇ λίγο τὰ περίχωρα, ἐνοίκιασε τρία ἄλογα καὶ ἐξεκίνησε διὰ τὴν ἐκδρομὴν ἐκείνην μὲ τὸ ναυτόπουλο καὶ μὲ τὸν Φλατάκ.

Οἱ περιπατηταί μας εἶχαν φθάσῃ εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων περίπου λευγῶν ἀπὸ τὴν πόλιν, καὶ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ στρέψουν ὀπίσω, ὅταν ἤκουσαν ἐξάφνα μίαν θρηνώδη φωνὴν ποῦ ἔβγαινεν ἀπὸ τὸ γειτο-

νικὸν ἕλος. — Βοήθεια! ἐφώναζε κάποιος εἰς γαλλικὴν γλῶσσαν, βοήθεια! λυπηθῆτέ με!

— Περίεργο, εἶπεν ὁ Φλατάκ, μοῦ φαίνεται πῶς τὴν γνωρίζω αὐτὴ τὴ φωνή.

Ἐπέζευσαν αὐτὸς καὶ ὁ Ἀνδρῖκος καὶ ἔτρεξαν πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠκούοντο αἱ κραυγαί.

Ἀλλὰ πρὶν προχωρήσωμεν, πρέπει νὰ διηγηθῶμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην τί συνέβη εἰς τὸν Ἱερώνυμον καὶ τὸν Βερνάρδον, τοὺς δύο λιποτάκτας τοῦ Ζ ὰ ν - Μ π ά ρ τ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

Οἱ δύο τυχοδιῶκται. — Τί ἐτράβηξαν ὁ Ἱερώνυμος καὶ ὁ Βερνάρδος.—Οἱ Ἰηταί. – Φονικὴ συμπλοκή.

Ὁ κὺρ-Βερνάρδος, ἐπειδὴ ἦτο σπάταλος, εὑρῆκε τὸ πουγγί του ἄδειο, ὅταν τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπρόκειτο νὰ φύγουν ἠθέλησε ν' ἀγοράσῃ μερικὰ πράγματα χρήσιμα διὰ τὴν ἐκστρατείαν των. Ἀπ' ἐναντίας, ὁ Ἱερώνυμος Σορνῖνος, ὁ ὁποῖος ἦτοφιλάργυρος, εἶχε γεμάτες τὲς τσέπες του· δὲν ἀπεφάσισεν ὅμως νὰ τες ἀδειάσῃ.

Ἐξεκίνησαν λοιπὸν καὶ οἱ δύο μὲ τὰ μπαστούνια των καὶ τὰ μαχαίρια των, καὶ μὲ ἕνα ὑποκάμισον, ἕνα μανδῆλι καὶ ἕνα πανταλόνι ὁ καθένας, διὰ ν' ἀλλάζουν, καθὼς καὶ μὲ ἕνα φλασκὶ γεμάτο ρῶμι καὶ μερικὲς λίτρες ψωμί.

Διὰ νὰ φθάσουν γρηγορώτερα εἰς τὰ χρυσοφόρα μέρη, ἐπῆγαν μὲ τὸ ὁτιμόπλοιον ἕως τὸ Σακραμέντο, καὶ τὸ ταξεῖδι αὐτὸ περιώρισεν εἰς μισὸ δολλάριον (2 φράγκα καὶ 50 λεπτά) τὴν περιουσίαν τοῦ μούτσου. Ὁ Ἱερώνυμος εἶχεν ἀκόμη 62 φράγκα, ἀλλὰ τὸ μυρμῆκι τοῦ μύθου, ἦτο σπάταλον ἐμπρὸς εἰς τὸν Σορνῖνον. Ὁ ναύτης αὐτὸς ποτὲ δὲν θ' ἀπεφάσιζε νὰ δανείσῃ 5 φράγκα εἰς ἕνα φίλον του, καὶ ἂν ἀκόμη ἐπρόκειτο νὰ τον σώσῃ μὲ αὐτὰ ἀπὸ τὸν θάνατον.

Μετὰ πολλὰς ἡμέρας κοπιαστικῆς ὁδοιπορίας, ἔφθασαν εἰς τὸ χρυσωρυχεῖον τοῦ Σὰν - Ζουάν.

— Θαρρῶ πῶς πρέπει ν' ἀρχίσωμε δουλειὰ ἀπ' ἐδῶ, εἶπε πρὸς τὸν σύντροφό του ὁ Βερνάρδος.

— Μὰ ἐδῶ εἶνε πολὺς κόσμος.

—Τὸ βλέπω, μὰ πρέπει μὲ κάθε τρόπον κάτι νὰ κερδίσω κ' ἐγώ. Μὲ τὴν τιμὴν ποῦ ἔχουν τὰ φαγώσιμα, δὲν ἔχω οὔτε γιὰ νὰ φάγω...

Ὁ Ἱερώνυμος δὲν ἀπεκρίθη τίποτε. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπεινοῦσε καὶ αὐτός, ἐπλησίασε πρὸς τὸ μαγαζάκι ἑνὸς ἀνθρώπου μὲ κακὴν φυσιογνωμίαν, ὁ ὁποῖος εἶχε βαλμένα μίαν κάμαν καὶ ἕνα ρεβόλβερ κοντὰ εἰς τὴν ζυγαριὰν ποῦ ἐζύγιζε τὴν χρυσόκονιν.

Δι' ἕνα κομμάτι ψωμὶ καὶ μίαν φέταν παστὸ κρέας, ὁ ἔντιμος ἐκεῖνος ἔμπορος ἐζήτησε δύο δολλάρια.

— Δύο δολλάρια! ἀνέκραξεν ὁ Ἱερώνυμος· δὲν τα δίδω ποτέ!

Καὶ ἀπεμακρύνθη.

Ἀλλὰ ἡ πεῖνα γρήγορα τὸν ἔκαμε νὰ ἐπιστρέψῃ. Εἰς μάτην ἐπροσπάθησε νὰ κατεβάσῃ τὴν τιμὴν ποῦ ἐζητοῦσεν ὁ ἔμπορος, καὶ ἐπὶ τέλους ἔδωσε τὰ δύο δολλάρια. Ὁ Βερνάρδος ἦτο ψεύτης, τεμπέλης, ἐλαφρόμυαλος· ἀλλὰ δὲν ἦτο τσιγκούνης, καὶ ποτὲ δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ μοιράσῃ τὸ φαγητόν του μὲ τὸν φίλον του, ἂν αὐτὸς δὲν εἶχε νὰ φάγῃ. Κρίνων λοιπὸν ἐκ τῶν ἰδίων τὰ ἀλλότρια, ἐκύτταζε τὸν Ἱερώνυμον καὶ ἐπερίμενε.

Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ ὁμιλήσῃ.

—Ἄκου ἐδῶ, ἀμ' ἐγώ: Τί νὰ κάμω;

— Γιὰ τὶ πρᾶγμα;

— Γιὰ νὰ φάγω.

— Ἀγόρασε ψωμὶ καὶ σ α λ ά δ ο.

— Μὲ τί;

— Ἔπρεπε νὰ φέρῃς παράδες.

— Μά, ἀφοῦ δὲν εἶχα!

— Δὲ φταίω ἐγώ, βέβαια!

— Τὸ ξεύρω, ἀλλὰ μπορεῖς πολὺ καλὰ νὰ μοῦ δανείσῃς μερικὰ δολλάρια

— Καλέ, τὶ λόγος! ὁ κόσμος ὅλος εἶνε ἐλεύθερος νὰ πετᾷ τοὺς παράδες του ἀπὸ τὰ παράθυρα. Ἐμένα ὅμως δὲν μ' ἀρέσει.

— Ὅπως ἀγαπᾷς.

Ὁ Βερνάρδος ἀπεμακρύνθη. Ἐπεινοῦσε πολὺ ὁ καϊμένος. Ὁ καθαρὸς ἀέρας τῆς Καλιφορνίας κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ πεινᾷ συχνά, καὶ ὁ δρόμος, ποῦ εἶχεν ὁδοιπορήσῃ ὁ μικρός, τοῦ εἶχεν αὐξήσῃ περισσότερον τὴν ὄρεξιν. Ἀλλὰ ὁ ἔμπορος δὲν ἐπωλοῦσε τίποτε τόσον εὐθηνὰ ὥστε νὰ στοιχίζῃ μόνον μισὸ δολλάριον. Μετὰ πολλὴν ὥραν, ἐσυλλογίσθη τὸ δεύτερον ὑποκάμισόν του καὶ ἐπρότεινεν εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ τού το πωλήσῃ. Τὸ ἔπιασεν ὁ ἔμπορος, τὸ ἐγύρισεν ἀπ' ἐδῶ, τὸ ἐγύρισεν ἀπ' ἐκεῖ, καὶ βλέπων αὐτὸ περιφρονητικῶς:

— Δυὸ δολλάρια, εἶπε.

— Τέσσερα.

— Δυὸ ἢ τίποτε, εἶπεν ὁ ἔμπορος καὶ ἔπιασε νὰ κόψῃ σαπουνὶ δι' ἕνα πελάτην, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπλήρωσε μὲ χρυσόκονιν.

Τὸ στομάχι τοῦ Βερνάρδου τοῦ εἶπεν ὅτι ἔπρεπε νὰ δεχθῇ τὴν προσφερομένην τιμήν. Τὴν ἐδέχθη λοιπόν. Τὰ δύο δολλάρια τοῦ ἐχρησίμευσαν φυσικὰ διὰ ν' ἀγοράσῃ ψωμὶ καὶ παστὸν κρέας.

Ἀφοῦ ἐξεκουράσθησαν, κατέβησαν πάλιν οἱ δύο τυχοδιῶκταί μας εἰς τὸν ποταμόν, ὅπου οἱ χρυσοθῆραι ἐμάζευαν τὸν χρυσὸν ἀνακατευμένον μὲ τὸ χῶμα, τὸ ὁποῖον ἀπετέλει τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ. Δυστυχῶς δὲν εἶχαν οὔτε ὁ Βερνάρδος οὔτε ὁ σύντροφός του κανὲν ἐργαλεῖον, διὰ νὰ βγάζουν τὸ χῶμα καὶ νὰ πλύνουν τὸν χρυσὸν τὸν ὁποῖον αὐτὸ περιεῖχεν.

Ἐνῷ ὁ Ἱερώνυμος ἐσυλλογίζετο ἂν ἔπρεπε ν' ἀγοράσῃ ἐργαλεῖα, ὁ Βερνάρδος ἐτρύπωσεν ἀνάμεσα στοὺς ἐργαζομένους καὶ ἔψαχνεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, χωρὶς νὰ τον μέλῃ διὰ τὰς ὕβρεις ποῦ ἤκουεν, οὔτε διὰ τὰ ὕποπτα βλέμματα ποὺ τοῦ ἔρριπταν.

Ἐπὶ τέλους, εἶδεν ἕνα χρυσωρύχον καθήμενον ἐπάνω εἰς ἕνα σωρὸν ἀπὸ πέτρας, ποῦ ἐβλασφημοῦσε χωρὶς νὰ παύῃ, σὰν ἀμαξᾶς χωμένος εἰς τὴν λάσπην.

— Τί ἐπάθατε; τὸν ἠρώτησεν ὁ Βερνάρδος.

— Πήγαινε στὸ διάβολο! ἐφώναξεν ὁ χρυσωρύχος.

— Πηγαίνω. Μὰ γιατὶ δὲν δουλεύετε;

— Καὶ τί σὲ μέλει ἐσένα;

Καὶ ἄρχισε πάλιν τὰς βλασφημίας καὶ τὰς κατάρας.

— Θέλετε νὰ σας βοηθήσω; τὸν ἠρώτησε τότε ὁ Βερνάρδος.

— Σέ τί, βρὲ ζῶν;

— Μά... νὰ πλύνετε τὸ χρυσάφι.

— Τὸ βλέπεις πολὺ καλά, ἀνόητε, πῶς δὲν μπορῶ νὰ κουνήσω τὰ χέρια μου, ἀπήντησεν ὁ ἄνθρωπος δεικνύων εἰς τὸν Βερνάρδον τὰ δύο χέρια του, ποῦ ἦσαν φρικωδῶς πρησμένα. Ἕνα μεγάλο κομμάτι τοῦ βράχου ποῦ ἐπῆγα νὰ σηκώσω, μοῦ ἔπεσε ἐπάνω στὰ χέρια. Γιὰ πολὺν καιρὸν δὲν θὰ εἶμαι εἰς κατάστασιν νὰ δουλέψω.

— Ἂν θέλετε, νὰ δουλέψω ἐγὼ μὲ τὰ ἐργαλεῖά σας, καὶ μοιραζόμαστε τὰ κέρδη.

Ἐσυμφώνησαν ἔτσι. Ὁ Βερνάρδος ἤρχισε τὴν ἐργασίαν.

Ἕνα φτυάρι, μία τσάπα καὶ μία μ π α τ έ α ἦσαν τὰ ἐργαλεῖα τοῦ χρυσωρύχου.

Ἡ μ π α τ έ α εἶνε ἕνας μεγάλος κουβᾶς, εἰς τὸν ὁποῖον βάζουν τὸ χρυσοφόρον χῶμα. Βυθίζουν ἕως τὰ μισὰ αὐτὸν τὸν κουβὰ εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ, τὸ ὁποῖον διαλύει καὶ παρασύρει τὸ χῶμα, χωρὶς ν' ἀφίνῃ εἰς τὸ βάθος τοῦ δοχείου παρὰ τὸν χρυσὸν ἀνακατωμένον μὲ χονδρὴν μαύρην ἄμμον.

Ὁ κὺρ-Ἱερώνυμος πολὺ γρήγορα ἐκοντοζύγωσεν ἐκεῖ, ὅταν εἶδε τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ συντρόφου του. Ἠθέλησε καὶ αὐτὸς νὰ του δώσουν μερίδιον, ἀλλὰ αὐτὴν τὴν φορὰν ἦτον ἡ σειρά του νὰ λάβῃ ἀπάντησιν ἀρνητικήν.

Τότε ὁ ναύτης παρετήρησεν ὑποπτόλως εἰς τὸν χρυσωρύχον ὅτι αὐτός, ὁ Ἱερώνυμος, ἦτο δυνατώτερος καὶ μεγαλήτερος εἰς τὴν ἡλικίαν ἀπὸ τὸν Βερνάρδον, καὶ ὅτι ἠμποροῦσε νὰ μαζέψῃ περισσότερον χρυσὸν εἰς τὸ ἴδιον χρονικὸν διάστημα.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Alfred de Bréhat.]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΩΡΑΙΑ ἡ μέθοδος, τὴν ὁποίαν σκοπεύει νὰ ἐφαρμόσῃ διὰ τὸ καλοκαιρινὸν ξεσπάθωμα, ὁ φίλος μου *Μικρὸς Ἀθηναῖος*. Εἰς τὰ ταξεῖδία του, — διότι θὰ ταξειδεύσῃ φέτος πολύ, — θὰ ἔχῃ πάντοτε μαζί του φυλλάδια Διαπλάσεως, καὶ εἴτε εἰς τὸ ἀτμόπλοιον, εἴτε εἰς τὸν σιδηρόδρομον, θαναγινώσκῃ. Φυσικὰ οἱ συνταξειδιῶται του, οἱ ὁποῖοι πάντοτε ζητοῦν ἁρμὴν συνομιλίας καὶ γνωριμίας, θὰ τον ἐρωτοῦν, καὶ τότε ἐκεῖνος θἀπαντᾷ «πλέκων τὸν πανηγυρικόν μου». Ἔτσι τὸ πρῶτον βῆμα τοῦ ξεσπαθώματος ἔγινε· καὶ ἀπὸ τούτου, μέχρι τοῦ τελευταίου, — τῆς προτάσεως πρὸς ἐγγραφήν, — «ἡ ἀπόσασις δὲν εἶνε βέβαια μεγάλη». — Ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ μέσου τούτου, ὁ *Μικρὸς Ἀθηναῖος* θὰ βάλῃ εἰς ἐνέργειαν καὶ τὰς ἐπιστολάς. Θὰ γράψῃ παντοῦ, ὅπου ἔχει φίλους καὶ γνωρίμους, στέλλων Ἀγγελίας καὶ συνιστῶν θερμῶς τὸ περιοδικόν μου. Ἔχει δίκαιον λοιπὸν νὰ ἐλπίζῃ, ὅτι τὸ καλοκαιρινόν του ξεσπάθωμα «θὰ εἶνε ἐξαιρετικῶς καρποφόρον.» Τὸ ἐλπίζω κ' ἐγώ, καὶ συνιστῶ τὴν μέθοδον τοῦ *Μικροῦ Ἀθηναίου* καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς φίλους μου, ὅσοι θὰ ταξειδεύσουν καὶ ὅσοι ἔχουν φίλους καὶ γνωρίμους εἰς ἄλλα μέρη.

Βέβαιως, *Πέτρα Σκαρδάλου* εἶνε ἐξόχως ἐνδιαφέροντα τὰ διηγήματα, τὰ ὁποῖα περιλαμβάνει ἡ Β' Σειρὰ τῶν **Διηγημάτων** Ξενοπούλου (Φαίδωνος) καὶ πολὺ ἀνώτερα τῶν τῆς πρώτης Εἰς τὴν ἀρχὴν πιάνει 60 σελίδας τὸ ἐκτενὲς καὶ ὡραιότατον ἐκεῖνο διήγημα «Ἔρως ἐσταυρωμένος», τὸ ὁποῖον, ὅταν ἐπρωτοδημοσιεύθη εἰς τὰ «Παναθήναια», ἐκίνησε τόσον τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ ποιητοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ, ὥστε τοῦ ἔκαμεν ἓν θαυμάσιον ποίημα μὲ τὸ ὄνομα τῆς ἡρωΐδος «Στέλλα Βιολάντη». Καὶ τὸ ποίημα τοῦτο δημοσιεύεται μετὰ τοῦ διηγήματος, καθὼς καὶ μία χαριτωμένη εἰκὼν τοῦ Γαλάνη. Ἔπειτα εἶνε ὁ «Τρελὸς μὲ τοὺς κόκκινους κρίνους» — ἡ «Φούρκα» — τὸ «Μυστικὸν τῆς Βιολάνταινας» — «Κάϊν καὶ Ἄβελ» καὶ πολλὰ ἄλλα ὡραῖα διηγήματα. Ἔχεις λοιπὸν νὰ διασκεδάσῃς τὸ καλοκαῖρι, ἀφοῦ ἔσπευσες ἐκ τῶν πρώτων νὰ γίνῃς συνδρομητής. Ἀλλ' ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ὁ τόμος αὐτὸς εἶνε διὰ τοὺς μεγάλους, διότι ὀλίγα εἶνε τὰ διηγήματά του, τὰ ὁποῖα εἰμποροῦν νὰ διαβάσουν καὶ παιδιά.

Ὄχι, φίλε μου *Διόνυσε*, ἡ κυρία ἐκείνη ποὺ εἶδες κατὰ τὴν τελευταίαν σου ἐπίσκεψιν εἰς τὸ γραφεῖον μου, δὲν ἦτο ἡ κυρία Παπαδοπούλου, διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι ὁ κ. Παπαδόπουλος δὲν εἶνε νυμφευμένος· ἦτο ἡ ἀδελφή του, ἡ κυρία Κουρτίδου.

Ὁ *Κλάδος Ἐλαίας*, ὁ ὁποῖος ἐπεσκέφθη κατ' αὐτὰς τὴν Ὀλυμπίαν, ὡς ἐξῆς τελειόνει τὴν ὡραίαν περιγραφήν του: «Ἐντεῦθα ἐτέλουν οἱ ἀρχαῖοι πανελληνίους ἀγῶνας, ἐξήσκουν τὸ σῶμά των ἵνα ἰσχυροὶ καὶ ἱκανοὶ γίνωσι πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος, καὶ ἀνέπτυσσον τὰς ἀρετάς των. Πάντες οἱ Ἕλληνες ἠγωνίζοντο ἐνταῦθα, ἵνα λάβωσι τὴν τιμὴν ἐκείνην τοῦ νικητοῦ καὶ τὸν ἱερὸν κλάδον ἐλαίας. Ἀπήλθομεν πλήρεις τῶν ἰδεῶν τῶν ἀρχαίων καὶ ἕτοιμοι νὰ τους μιμηθῶμεν.» Πόσον κρατεῖ τὸ φρόνημα καὶ ἀνδρίζει τὴν ψυχὴν μία ἐπίσκεψις εἰς τὴν ἀθάνατον Ὀλυμπίαν! Ὁ *Κλάδος Ἐλαίας* πρέπει νὰ εἶνε εὐτυχής, ποῦ ἐπραγματοποίησε τὸ προσκύνημα, τὸ ὁποῖον κάθε Ἑλληνόπαις πρέπει νὰ ἔχῃ ὡς ὄνειρόν του.

Καὶ πολλοὶ ἄλλοι, *Ἀγνὸ Περιστεράκι*, μοῦ ἔκαμαν τὴν ἰδίαν πρότασιν περὶ τοῦ Παναγίου Τάφου, καὶ εἰς ὅλους ἀπήντησα ἀρνητικῶς, διότι εἰξεύρω καλὰ ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ συναχθῇ ποσὸν σημαντικόν, καὶ μόνον θόρυβον θὰ ἐκάμναμεν. Ὅσον διὰ τοὺς **Ἀσπασμοὺς** καὶ τὰς Πληροφορίας, βλέπεις ὅτι δὲν κατηργήθησαν καὶ ὁλοσχερῶς, ἀφοῦ ὑπάρχῃ ἡ στήλη τῶν Μικρῶν Ἀγγελιῶν. Πέντε λεπτὰ ἡ λέξις εἶνε πολὺ μικρὸν ἔξοδον, καὶ νὰ ἰδῇς ὅτι πολλοὶ θἀρχίσουν νὰ χρησιμοποιοῦν τὴν στήλην αὐτήν, καὶ θὰ διαβάζῃς πάλιν μ' ἐνδιαφέρον καὶ περιέργειαν Πληροφορίας.

Πολύ μου ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή σου, *Ἵππότα τοῦ Μεσαίωνος* [ΕΕ], διὰ τῆς ὁποίας μοῦ περιγράφεις τὴν πρώτην σου γνωριμίαν μαζί μου. Ἀληθινὰ ἦτο παράξενον νὰ ἔχῃς τόσους παλαιοὺς τόμους μου εἰς τὸ σπίτι καὶ νὰ μὴ με γνωρίζῃς. Καὶ ἔπρεπε νὰ σου ἀνοίξῃ τὰ μάτια ὁ φίλος σου ἐκεῖνος, τὴν ἡμέραν τῆς ἀνόδου σας εἰς τὴν Ἀκρόπολιν. Ὁ ἐνθουσιασμὸς ποῦ ἔδειξες κατόπιν, ἕως τώρα, μὲ ἀποζημιόνει διὰ τὴν πρώτην ἀδιαφορίαν, ἡ ὁποία ἄλλως τε ὀφείλεται εἰς ἁπλῆν σύμπτωσιν, διότι ἂν ἄνοιγες κατὰ τύχην κανένα ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους τόμους, θὰ ἐγίνεσο φίλος μου θερμός, καὶ πρὶν σου ὁμιλήσουν δι' ἐμὲ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν...

Ροβινσὼν τῶν Αἰθέρων [ΕΕ] διὰ τὴν ἐν εἴδει Ρεμβασμῶν Ἀνανίᾳ ἐπιστολήν σου. Τὸ μυστικὸν ὅμως, τὸ ὁποῖον ἀποκαλύπτεται εἰς τὸ δεύτερον μέρος, μ' ἐξέπληξεν ὀλίγον, διότι ἐγὼ ἀπεναντίας βλέπω ὅτι οἱ νεώτεροι τόμοι μου περιέχουν πλεῖστα πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ὑπάρχουν εἰς τοὺς παλαιούς. Ποῦ ἄλλοτε αἱ Κυριακαί, ὁ Ἀνανίας, αἱ Ἐπιστολαὶ τοῦ κ. Φαίδωνος, τὰ Μικρὰ Μυστικά, καὶ τόσαι ἄλλαι καινοτομίαι τῶν τελευταίων χρόνων! Ἀλλὰ καὶ μικρότερα διηγήματα, ἐκτὸς τῶν μεγάλων μυθιστορμάτων, δημοσιεύονται καὶ τώρα ἐπίσης πολυάριθμα, καὶ δύνασαι νὰ πεισθῆς περὶ τούτου φυλλομέτρῶν ἕνα ἐκ τῶν τελευταίων τόμων, καθὼς καὶ εἰκόνες, ποτὲ δὲν ἐδημοσιεύοντο περισσότεραι ἀπὸ τώρα. Εἶνε φύλλα ποῦ ἔχουν μόνον τρεῖς, ἀλλ' εἶνε καὶ φύλλα ποῦ ἔχουν πέντε καὶ ἕξη.

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν εὐγενῆ σου πρόσκλησιν, *Μεγαλοπρεπὴς Φύσις*, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εἰμπορῶ νὰ λείψω ἀπὸ τὰς Ἀθήνας οὔτε μίαν ἡμέραν. Ὅσον διὰ τὰ ψευδώνυμα, τί το θέλεις πλέον τὸ δημοψήφισμα; γράφεις ὅτι ἀπ' ὅλα σοῦ ἀρέσει καλλίτερα τὸ ψευδώνυμον *Ἡσυχῶν Ἀγγέλων* ἐτελείωσεν, ἐψήφισες! — Ἀλήθεια, κανένας ἀπὸ τοὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ φίλους μας θὰ εἰμπορῇ ἴσως νὰ μας πληροφορήσῃ τί γίνεται ἐκεῖ ὁ πρώην διδάσκαλός σου τῆς μουσικῆς κ. Νικόλαος Βαρβίας.

Ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰ τα ξαναστείλῃς, *Ἀθῷα Καρδία*, καὶ βεβαίως αἱ φίλαι μας *Κισυκιουρίστρα* καὶ *Συριανὴ Ξανθούλα* θὰ ἔχουν τὴν εὐγένειαν νὰ σου στείλουν καὶ δεύτερον τετράδιον, ἀφοῦ τὸ πρῶτον ἐχάθη εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον. Ἐννοεῖται ὅτι διὰ τὴν καθυστέρησιν σὺ δὲν ἔπταιες διόλου. Εἰδοποίησα ὅλους τοὺς ὀφείλοντας πρὸς σέ.

Χαίρω πολύ, *Ἄσπρο Ποντικάκι*, ποῦ ἔγινες καλά, κ' ἐλπίζω νὰ ἐξακολουθήσῃς πάλιν τακτικὰ τὴν ἐνδιαφέρουσαν ἀλληλογραφίαν σου. Αἱ ἀπαντήσεις σου εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς συμπεριελήφθησαν, διότι ἦτο ἀκόμη καιρός, κ' ἔκρινα ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ σε ἀδικήσω κ' ἐγὼ ἀφοῦ σ' ἀδίκησεν ἡ ἀρρώστεια. Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα καλὰ γράφεις.

Μὰ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς, *Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως* [ΕΕ], ὁ Ἀνανίας διέκοψε τ' Ἀλογοπαίγνιά του καὶ ἠσυχάσαμεν. Σὲ πληροφορῶ ὅμως ὅτι δὲν εἶνε ὁ ἐφευρέτης τῶν Ἀλογοπαιγνίων. Ἡ ἐφεύρεσις εἶνε παλαιοτάτη. Δὲν ἐνθυμοῦμαι τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχαίου χαριτολόγου, ὁ ὁποῖος διὰ νὰ σατυρίσῃ κάποιον ποῦ ἀπαντοῦσε πολὺ ἀργὰ εἰς τὰς ἐρωτήσεις, εἶπεν: «Ὑπάρχουν μέρη ὅπου κάμνει τόσον ψῦχος, ὥστε τὰ λόγια, μόλις ἐξέλθουν ἀπὸ τὸ στόμα, παγόνουν· καὶ ἔτσι ἀκούει κανεὶς τὸ καλοκαῖρι, ὅ,τι ἐλέχθη τὸν χειμῶνα.» Τί ἄλλο εἶνε αὐτό, παρὰ ἓν ὡραιότατον ἀλογοπαίγνιον; Καὶ πόσα ἄλλα ἀρχαιότερά του θὰ ὑπάρχουν!

«Πολὺ καλὰ ἔκαμες μὲ τὰς Πληροφορίας — μοῦ γράφει τὸ *Ρόδον τῶν Σπετσῶν*, — νὰ πληρόνωμεν ὅταν θέλωμεν, διὰ νὰ μὴ βρίσκῃς τὸν μπελᾶ σου μὲ τὰ παράπονά μας. Ἀλλὰ ἀγαπητή μου, πῶς θὰ στέλλωμεν τὰ λεπτά;» — Ἁπλούστατα, νὰ ἐσωκλείετε εἰς τὴν ἐπιστολὴν τὸ ἀντίτιμον τῆς πληροφορίας σας εἰς γραμματόσημα. — ἐννοεῖται ὅμως: *ἀσφράγιστα*.

Ἔλαβα προσκλητήριον διὰ τὰς ἐξετάσεις τοῦ λαμπροῦ Παρθεναγωγείου τῶν Ἀδελφῶν Τριανταφυλλίδου, καὶ λυποῦμαι πάρα πολὺ ποῦ δὲν μου ἐπέτρεψαν αἱ ἀσχολίαι μου νὰ παρευρεθῶ. Ἤκουσα τόσα καλὰ ἀπὸ παρευρεθέντας διὰ τὰς ἐξετάσεις αὐτάς, ὥστε μόνον ἐγὼ ἔχασα ποῦ δὲν ἐπῆγα. Ἦτο ἀληθινὴ ἀπόλαυσις. Τὰ θερμότατα συγχαρητήριά μου καὶ πρὸς τὰς διευθυντρίας καὶ πρὸς τὰς μαθητρίας.

Ἡ *Κελαϊδίστρα* [ΕΕ], ἀφοῦ μοῦ περιγράφῃ διὰ μακρῶν τὰ κατὰ τὴν γνωριμίαν της μὲ τὸ *Ἐνθουσιῶν*, καταλήγει διὰ τῶν ἑξῆς: «Τὸ συμπέρασμα ὅλων τῶν ὁμιλιῶν μας ἦτον, ὅτι εἶνε εὐτυχὴς ὅποιος εἶνε παιδί σου, φίλος σου, φίλη σου, καὶ ὅσην ἀγάπην ἂν σου δείχνωμεν, δὲν εἶνε ποτὲ ἀνάλογος τῆς εὐτυχίας ποῦ μᾶς χαρίζεις σύ, χρυσῆ μας Διάπλασις.» — Τὴν εὐχαριστῶ πολὺ καὶ δι' ὅσα καλὰ εἶπε περὶ ἐμοῦ εἰς τὸν κ. Δήμαρχον, τὴν πληροφορῶ δὲ ὅτι τὴν κάταν ἐκείνην, ποῦ ἔλαβε, τὴν εἶδα κ' ἐγώ, ἀλλὰ δὲν ἐνθησα περισσότερα ἀπὸ αὐτήν. Ἴσως ἦτο συμβολικὴ τῆς Εἰκοσιπενταετηρίδος.

Λαμπρὲ Πιαρίστα. Ὑπερήφανε Ἵππεῦ, Ὑψιπέτα Ἀετέ, κτλ. κτλ. Ἔλαβα τὴν ταυτόσημον διακοίνωσίν σας περὶ τῶν ἀσπασμῶν καὶ Πληροφοριῶν, καὶ σας εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Ὅλα αὐτὰ ποῦ μου λέγετε, τὰ ἐσυλλογίσθηκα κ' ἐγὼ πρὶν κάμω τὴν ἀπόφασίν μου· ἀλλ' ὁ σκοπός μου, βλέπετε, δὲν ἦτο νὰ εὐκολύνω τὴν δημοσίευσιν τῶν Πληροφοριῶν, *ἀλλ' ἀπεναντίας νὰ την δυσκολεύσω*, διὰ νὰ μου στέλλωνται ὅσῳ τὸ δυνατὸν ὀλιγώτεραι, καὶ ἀνάλογοι τοῦ χώρου, τὸν ὁποῖον διαθέτω σήμερον. Καὶ ὄχι μόνον δὲν θὰ ἐλαττώσω τὴν τιμὴν τῶν 5 λεπτῶν. ἀλλ' ἀπεναντίας, ἂν αἱ Πληροφορίαι γίνουν καὶ πάλιν πάρα πολλαί, θὰ την αὐξήσω. Πολλοί, φαίνεται, νομίζουν ὅτι ὁ κύριος καὶ ὁ μόνος σκοπὸς τοῦ περιοδικοῦ μας εἶνε νὰ δημοσιεύῃ πληροφορίας, — ἀλλ' ἀπατῶνται πολύ.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Σγουρομάλλην* (Γ. Δ. Β.) *Μικρὸν Ραφαὴλ* (Ν. Μ. ἔστειλα· μὴν ἀμφιβάλλῃς ὅτι τὰ «Παραμύθια τοῦ Καβουδουλίνου» θὰ εἶνε ὡραιότερα καὶ ἀπὸ τὸ «Ναυτόπουλο», ὄχι μόνον διότι εἶνε ἔργον τοῦ Ἰουλίου Βέρν, ἀλλὰ καὶ διότι εἶνε ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἔργα του·) καὶ *Ἀπόγονον τοῦ Μίνως* (Γ. Φ. αὐτὸ ἐξέλεξα ὡς ἔγραψα καὶ πρὸς τὸν φίλον μας Ε. Τ.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: τὸ *Σβυσμένο Ἀστέρι* μὲ τὴν *Φιλόμουσον Νεάνιδα*, *Ρομαντικὴν Καρδίαν*, *Ζωηρὰν Φλόγα* καὶ *Ζαππίδα*· — ὁ *Σπουδαῖος Ἄνθρωπος* μὲ τὸ *Κρητικὸ Λεμόνι*, *Ζαχαρένιον Ἄνθρωπον*, *Ψάραν - Δούλαρ*, *Ραχουλλέκτην* καὶ *Αὔραν τῆς Κερκύρας*· — ἡ *Δρὺς τοῦ Παρνασσοῦ* μὲ τὴν *Πτερωτὴν Ταξειδιώτιδα*, *Λετὸν τῆς Ἐρήμου*, *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου*, *Ζίναρ* καὶ *Ζαππίδα*· — τὸ *Κῦμα τοῦ Ἰονίου* μὲ τὴν *Δεσποινίδα Σατωβριάνδου*· — ὁ *Μικρὸς Ναύαρχος* μὲ τὸν *Ἀήττητον Ἕλληνα*· — ἡ *Κυρία μὲ τὰς Καμελίας* μὲ τὸν *Περιπλανώμενον Ἰουδαῖον*· *Ἡφαίστειον τῆς Νεαπόλεως*, *Λάτρην τῆς Δήμητρος*, *Κόκκινο Αὐγὸ* καὶ *Κυρίαν Τρομάραν*· — ὁ *Ὀλύμπιος Ἀγὼν* μὲ τὸν *Ποιγκιπα τῶν Ἀθηνῶν* καὶ *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον*· — ἡ *Ξενιτευμένη Τραπεζουντία* μὲ τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*, *Ξενιτευμένον Σιγωπέα*, *Λουλούδι τῆς Καρδιᾶς* καὶ *Παραλίαν τῶν Καυκασίων*· — τὸ *Ναυτόπουλο τῆς*

Αἰγαίου μὲ τὸν *Στάνλεϋ* καὶ *Ἐνθυμοῦ* — ὁ *Φιλελεύθερος Κρὴς* μὲ τὴν *Θερινὴν Βροχήν* — ὁ *Ἱππότης τοῦ Μεσαίωνος* μὲ τὸν *Βασιλέα τῶν Ναυτῶν*, *Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρου*, *Σπίθαν-Τίραν* καὶ *Ἀποπτᾶσαν Ἐλπίδα*· — ἡ *Ἀγωνιῶσα Ψυχὴ* μὲ τὸν *Πρίγκιπα τῶν Ἀθηνῶν*, *Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος*, *Ὑπερήφανον Ἱππέα*, *Δάκρυ τῆς Δυστυχίας* καὶ *Διαχυτικὴν Καρδίαν*· — ὁ *Μεγιστεὺς* μὲ τὸν *Ραποσυλλέκτην τῶν Παρισίων*, *Ἀριστέα*, *Ρίο-ντὲ-Λὰ-Πλάτα Μελιχρὰν Ἀκτῖνα* καὶ *Λεκιασμένην Πελεριναν* — τὸ *Ὀνειρον Θερινῆς Νυκτὸς* μὲ τὴν *Λησμονημένην*, *Λευκὸν Κρίνον*, *Ἀργυρόχρυσον Φωνήν*, *Πολύχρωμον Χρυσαλλίδα* καὶ *Κωπηλάτιδα Κύθνου* — τὸ *Δάκρυ τῆς Δυστυχίας* μὲ τὸ *Κόκκινο Καπελάκι* καὶ *Ἰδαρικὴν Γλυκύτητα*.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, ἂν δὲν ἀναποδώσουν πρῶτα διὰ τοῦ *Γραφείου μας* τὰ ὀφειλόμενα

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Ὑπουργὸν τῶν Ποντικῶν*, *Ξενιτευμένην Σιρωπίδα* (ὁ κ. Π. σοῦ γράφει ἰδιαιτέρως·) *Πικραμένην Καρδούλαν* (ὅλον τὸν χειμῶνα τὸν πέρασες ἄρρωστη ; κ' ἐγὼ δὲν ἤξευρα τίποτε ! τώρα βέβαια εἶσαι ἐντελῶς καλά· ὁ κ. Φαῖδων ἐγνώρισε καὶ τὸν νεώτερον ἀδελφόν σου, μὲ τὸν ὁποῖον εἶπαν πολλὰ δ.ὰ σέ·) *Διονυσιάδα Πηγὴν* (τὰποτελέσματα τῶν Διαγωνισμῶν διηγήματός θὰ δημοσιευθοῦν συντόμως· ἀργότερα θὰ προκηρύξω καὶ Διαγωνισμὸν μεταφράσεως ἐκ τοῦ γαλλικοῦ·) *Ἀνδρέαν Π. Κοκκώνην*, *Πάλλουσαν Καρδίαν* (αἱ λύσεις δενταί·) *Φέρε-Δόσε* (δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶνε κανεὶς πλούσιος διὰ τόσω μικρὸν ἔξοδον· μία πληροφορία ἀπὸ 5 ἕως 10 λέξεις, στοιχίζει 50 λεπτά, καὶ μιὰ φορὰ κάθε τόσον εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ στέλλῃ· θὰ πῆς ὅτι εἶνε δύσκολον νὰ στέλλῃ καθ' ἑβδομάδα· ἀλλὰ τὸ ξαναλέγω : αὐτὸ ἤθελα, νὰ το κάμω δύσκολον, διὰ νὰ μετριασθῇ ἡ πληθώρα·) *Νῆσον τῶν Φαιάκων* (περαστικὰ τὸ μάτι· ἔλαβα τὰς λύσεις.) *Αὔραν τῆς Κερκύρας* (ἂν ἐτιμωροῦσα τοὺς παραπονουμένους, ἔπρεπε νὰ τιμωρήσω καὶ σέ, διότι πολλάκις παρεπονέθης ποῦ δὲν σοῦ ἐδημοσίευσα πληροφορίας· ἀλλ' εἶπέ μου εἰλικρινῶς : δὲν θὰ παρεπονεῖσο τότε περισσότερον, καὶ δὲν θὰ ἠύξανε τὸ κακόν, ἀντὶ νὰ θεραπευθῇ ;) *Ἀνεμώνην τοῦ Βουνοῦ* (ἡ ὁποία μὲ ἀγαπᾷ πολύ, διότι καὶ ἡ μητέρα της ἦτο ἄλλοτε συνδρομήτριά μου, καὶ σκοπεύει νὰ μοῦ ἐγγράψῃ συνδρομητάς, διὰ νὰ κάμῃ καὶ ἄλλα παιδάκια εὐτυχῆ· ὦ, τὴν εὐχαριστῶ πολύ!) *Ταπεινὸ Γιασεμὶ* (τὸ ἔστειλα ἐκ νέου.) *Κερδῶον Ἑρμῆν* (τώρα λοιπὸν περιμένω ἐπιστολήν σου μετὰ τὰς ἐξετάσεις· εὔχομαι νὰ μοῦ ἀναγγέλῃς εὐχάριστα, ἀλλὰ νὰ μὴν εἶνε γραμμένη μὲ κόκκινη μελάνη – ἂς εἶνε καὶ χαρούμενη, — διότι αὐτὸ τὸ χρῶμα βλάπτει πολὺ τὰ μάτια καὶ τοῦ γράφοντος καὶ τοῦ ἀναγινώσκοντος·) *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* (ὁ Ἀνανίας ἐκολακεύθη πολὺ μὲ αὐτὰ που γράφεις· τὸ τετράδιον ἐκεῖνο σοῦ ἐστάλη ὀπὸ τὸ *Κόκκινον Κρίνον*· ἤθελε, φαίνεται, νὰ σου φανερώσῃ τὄνομά του, ἀλλ' ἐξέχασε νὰ σημειώσῃ συγχρόνως καὶ τὸ ψευδώνυμόν του.) *Ἀετὸν τῆς Ἐρημιου* (εἶδες ὅτι σοῦ ἀπήντησα ἀργότερα·) *Ὑπερήφανον Ἱππέα* (καλὰ τὸ ἐμάντευσα ἔ ; ἐαντάσου ὅμως νὰ μή το ἐμάντευα, εἰς πόσην δυςχέρειαν θὰ μ' ἐβάζατε· αὐτὴ εἶνε ἡ ἀμοιβὴ διὰ τοὺς κόπους μου ; σᾶς εὐχαριστῶ πολύ·) *Κυανοῦν Βόσπορον* (φαντάζομαι τί ὡραῖα ποῦ ἐδιασκεδάσατε· λοιπὸν μετὰ τὰς ἐξετάσεις, ἡ ἀλληλογραφία ἀρχίζει πάλιν τακτικά ; χαίρω πολύ·) *Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς* (ἔστειλα ἐκ νέου· ὁ φάκελος, τὸν ὁποῖον ἔλαβες κενόν, — μὰ τί ταχυδρομεῖα ! — περιεῖχε τετράδιον τῆς *Κυρίας μὲ τὰς Καμελίας* ἢ τοῦ *Δουλουδιοῦ τῆς Καρδιᾶς*, αὐτῶν τῶν δύο σοῦ ἔστειλα τώρα τελευταίως· ἐννοεῖται, ὅτι ὀφείλεις νὰ ἀντιποδώσῃς καὶ τὸ μὴ ληφθέν, γράφων ὅτι ἐχάθη, διὰ νὰ σου σταλῇ δεύτερον·) *Ναυαγὸν τῆς Κυνθίας* (εἶνε εἰς τὸ 23ον φύλλον· βλέπεις ὅτι πρέπει νὰ ἔχῃς ὑπομονὴν ἕως νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά σου· χαιρετισμοὺς εἰς τὴν ἀδελφήν σου·) *Ἐνδοξον Μεσολόγγιον* (ἔχει καλῶς.) *Ἐσμεραλδαν* (καλὸ ταξεῖδι καὶ καλὴν ἀντάμωσιν·) *Ρόδον τῶν Σπετσῶν* (ἂν το ἤξευρα, βεβαίως δὲν θὰ το ἀνέφερα· ἀλλὰ ποῦ νὰ ὑποθέσω . . .) *Δ. Σταμ.* (ὅταν θὰ μου στείλῃς τὴν δεαχμήν, ξανάγραψέ μου τὰ ψευδώνυμα πρὸς ἐκλογήν·) *Πέτρον Α. Βρετόν*, (καὶ τὰ δύο Π. Πνεύματα εἶνε ἀπὸ ἐφημερίδας· δὲν εἶπα ὅτι θέλω πρωτότυπα, ἀδημοσίευτα ;) *Ἰνώ*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 *Ἰουνίου* θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Ἰουλίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακίδλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 90 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

302. Λεξίγριφος.

Ἐγὼ ἤμουν ποτὲ μάντις, πλὴν καὶ σύ, ἂν καὶ [ἦν εἶσαι,
Τὄνομά μου θὰ μαντεύσῃς εὔκολα καὶ μὴ λυ- [πῆσαι,
Ἀρκεῖ μόνον νὰ ἑνώσῃς μὲ ὀλίγην εὐφυΐαν,
Πρόθεσιν, ἐπίρρημά τι καὶ κοινὴν ἀντωνυμίαν.

Φοτάλη ἀπὸ τὸ Ἀκίμωρφο Ποντίκι.

303. Συλλαβόγριφος.

Ἕνα γράμμα τοῦ Ἀλφαβήτου
Εἰς ἓν ἄρθρον ἂν κολλήσῃς
Καὶ εἰς κάτοικον μιᾶς νήσου,
Τὄνομα μιᾶς ἐνδόξου
Καὶ ἀρχαίας βασιλίσσης
Θὰ φανῇ, — γιὰ συλλογίσου !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιμοτολέμου.

304. Ἀναγραμματισμὸς — Τονόγριφος.

Μικρὸν μέρος γῆς θὰ λάβω, θὰ το ἀναγραμμα- [τίσω,
Καὶ νὰ γίνῃς σὺ δὲν πρέπει ὅ,τι ἐγὼ θὰ σχη- [ματίσω
Μὰ τὸν τόνον τώρα βάζω εἰς τὴν ἄλλη συλλαβή,
Καὶ μεὶ πόλις τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ μέσον θὰ [προβῇ.

Ἐστάλη ὑ.ὸ Ἀνδρέα Π. Κοκκώνη.

305. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον σοῦ δίδει τὸ οὐδεὶς
Στὸ ἄλλο τὴν μητέρα μας τὴν παλαιὰν θὰ ἰδῆς.
Τὸ τρίτον εἶνε ἐπίθετον ἀπ' τὰ πολὺ κοινά.
Τὸ τέταρτόν μου ποταμὸς ποῦ ρέει στὴ Ρωσ- [σία.
Τὸ πέμπτον εἶνε πόλις τις γνωστὴ στὴ Ἱστο- [ρία.
Καὶ ἔντομον τὸ πέμπτον μου ἀπὸ τὰ βλαπτικά.

Βστάλη ἀπὸ τὸ Ἀσπρο Ποντικάκι.

306. Μυστικαὶ Ἐρωτήσεις.

Ὁ Διδάσκαλος : — Τί μέρος λόγου εἶνε τό . . . . ;

Ὁ Μαθητής : — Ἐπίθετον τριγενὲς καὶ τρικατάληκτον ὁ . . . . ἡ . . . . τὸ . . . . .

Ὁ Διδάσκαλος : — Μά παιδί μου, ἔχεις λάθος ! Τὸ ἀρσενικὸν εἶνε κοινὸν ὄνομα ζῴου, τὸ θηλυκὸν τέρας μυθολογικόν, τὸ οὐδέτερον ἀμοιβὴ νικητοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς.

307—309. Συμπλήρωσις Φράσεων.

1. Τὸ — ἐπίσταθαι —.
2. — τοὺς — καὶ — φέροντας.
3. — μὲν — ἐπιτέλει — ταχέως τὰ —.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήνω ἡ Ἑλλός.

310—314. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχημάτισον ἄλλας τόσας λέξεις :

ροῦς, οἶνος, δράξ, νομάς, πόλις.

Φοτάλη ὑπὸ Ἑλένης Ν Τρικκαλῆ.

315. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων.

Τὰ ἀρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν παροιμιώδη φράσιν :

Μέλλον, θράσος, πρᾶος, διαγράφω, ἐντόπιος, δρασταριότης, λίμνη, εὐφυής, ἄσωτος, γῆρας, περιττός, ἴδιος, κοίτη, ἐγρήγορσις, ἀμαθής, πραγματικότης, ἧττα, ὅμοιος, ἀσχήμος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βυσκοπούλας τῆς Δίρφης

316. Φωνηεντόλιπον.

πθμν - τ - φδς - λλτ - τν - λθγ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νύμφης τοῦ Σκυρου να

317. Γρῖφος.

ἔως
ἔως ἔως λο
αρ ου γος
ἔως ἔως λο
ἔως

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀνδρέα Π. Κοκκώνη

318. Μαγικὴ Εἰκών.

Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς ἐν σελίδι 189 δημοσιευομένης Μαγικῆς Εἰκόνος.

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 12 καὶ 13.

150. Ἀρταξέρξης (Ἄρτα - Ξέρξης.) — **151.** Ἰφιγένεια (Ι, Φῖ, γε, νή, Α.) — **152.** Ρώθωνκώθων.

153. ΙΑΣΩΝ
ΑΡΗΣ
ΣΗΜ
ΩΣ
Ν

154. Τὸ τελλάρο τοῦ κεντήματος. — **155.** Ἑκάτη. — **156—158.** 1, Τὰ Μέγαρα. 2, Διότι εἶνε στοιχεῖο (στὴ Χιό).3, ὁ Πύρρος (πύρος.) — **159.** ΓΕΡΜΑΝΙΑ (Γοργίας, λΕύκη, λίΡα, ΄ΑγαΜέμνων, δορκΑς, ΓαρούΝας, Θεσσαλία, καρχαρίΑς.)—**160.** Δρυὸς πεσούσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται. — **161.** Ὁ Ὀδυσσεὺς περιπλανήθη ἐπὶ δέκα ἔτη.

162. Ἀβυσσινία (Α, βυσσινί, Α.) — **163.** Τόμυρις (τό, μῖ, ρίς.) — **164.** Ὕτος—Ὥρος.

165.
Δ
ΠΑΝ
ΜΟΝΑΣ
ΑΝΝΙΒΑΣ
ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ

166. ΕΥΡΥΒΙΑΔΗΣ (ὕβρις, ρίς, βύρσα, ἶρις, αὔρα, δρῦς, Ἡσαΐας, Σιβηρία.) — **167.** *Ὅπου φθάνει τὸ χέρι σου μὴ κρεμνᾶς τὸ καλάθι* (Ἡ ἀνάγνωσις ἀρχίζει δεξιᾷ, ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, καὶ προχωρεῖ περιμετρικῶς. —**168—173.** Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ ΠΑ, σχηματίζονται αἱ λέξεις : *Πάπυρος*, *Ἐπαινῶ*, *Λιπαρός*, *Ἰσπανός*, *Ἀπαλός*, *Σπάθη* = ΠΕΛΙΑΣ. — **174.** ΦΩΚΑΙΑ-ΙΝΑΧΟΣ (ὀΦΙς, ΠαιΩΝιος, έΚΑς, τρΑΧύς, ΧΙΟς, ΄ΑδρΑΣτος.) — **175** Στέργε μὲν τὰ παρόντα, ζήτει δὲ τὰ βελτίω. — **176.** Λάβει ἃ δεῖ καὶ ὅτε δεῖ καὶ οὐκ ἀκούσῃ ἃ μὴ δεῖ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Παρακαλεῖται ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος* νὰ δηλώσῃ τῇ *Κελαϊδίστρᾳ* τὴν ἀκριβῆ διεύθυνσίν του καὶ θέλει τὴν καθυποχρεώσει.— *Κελαϊδίστρα.* (Γ—20)

Πωλῶ γραμματόσημα κατάλληλα διὰ συλλογάς. Διεύθυνσις : Theodore Sclavo, Braïla (Roumanie). (Γ—21)

Ὁ *Δοὺξ Δ' Ἀλανσὼν* εὐχαριστεῖ τὴν *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων* διὰ τὸ κομπλιμέντο τῆς 20ῆς ἀπαντήσεως τῶν Μ. Μυστικῶν. (Γ—22)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντίδου 1903.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ'ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' —Τόμ. 10ον. Ἐν Ἀθήναις, 21 Ἰουνίου 1903 Ἔτος 25ον—Ἀριθ. 25

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'. (Συνέχεια)

— Ἂς τὸν ἀφίσωμε νὰ δουλέψῃ σήμερα, εἶπεν ὁ ἄνθρωπος. Αὔριον, ἔρχεσαι σὺ στὴ θέσι του.

Ὅταν ὁ Βερνάρδος εἶδεν, ὅτι ὁ σύντροφός του ἐζητοῦσε νὰ τοῦ πάρῃ τὴν ἐργασίαν του μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον, ἔγινε μανιώδης καὶ ὥρμησεν ἐναντίον του καὶ τὸν ἄρχισε στὲς γροθιές. Φυσικὰ αὐτὸς ἐβγῆκε νικημένος, γιατὶ ὁ Ἱερώνυμος τὸν ἔκαμε τοῦ ἀλατιοῦ.

Ἀλλὰ ἡ φιλονεικία των ἔπροκάλεσε τὴν προσοχὴν τῆς ἐξουσίας. Ἦλθαν νὰ τους ἐρωτήσουν ἂν εἶχαν πληρώσῃ τὸν φόρον, τὸν ὁποῖον, ὡς εἶχε κανονισθῆ κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας, ἕκαστος ἐργάτης ἦτο ὑποχρεώμενος νὰ πληρώνῃ εἰς τὴν κυβέρνησιν διὰ νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ ἐξάγῃ χρυσόν.

Ἐπειδὴ φυσικὰ οἱ τυχοδιῶκταί μας εἶπαν ὅτι δὲν εἶχαν πληρώσῃ τίποτε, τοὺς ἔστειλαν νὰ πᾶνε ἀλλοῦ νὰ εὕρουν τὴν τύχην των.

Ἀνεχώρησαν κατεντροπιασμένοι, μὲ τὸ κεφάλι κάτω. Ὁ Βερνάρδος, διὰ νὰ πάρῃ μαζί του μερικὰ τρόφιμα, ἐπώλησε τὸ δεύτερον πανταλόνι του. Δέν του ἔμεναν πλέον παρὰ τὰ ἐνδύματα ποῦ ἐφοροῦσεν.

Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ δύο λιποτάκται δὲν ἠμποροῦσαν νὰ παρηγοροῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον διὰ τὰ βάσανά των. Δὲν ὡμιλοῦσαν, ὁ καθένας των ἐχθρεύετο τὸν σύντροφόν του καὶ ἠσθάνετο ὅτι καμμίαν βοήθειαν δὲν εἶχε νὰ περιμένῃ ἀπὸ αὐτόν, ἂν παρουσιάζετο κανένας κίνδυνος.

Ἔφθασαν εἰς μίαν ἄλλην χρυσοφόρον φλέβα· ὁ Βερνάρδος ἐπούλησε τὸ καπέλλο του καὶ τὸ μανδήλί του διὰ νὰ πάρῃ κάτι καὶ νὰ προγευματίσῃ. Μ' ὅλην τὴν ἐξυπνάδα του καὶ τὰς ἐρεύνας του δὲν κατώρθωνε νὰ εὕρῃ καμμίαν ἐργασίαν, δὲν ἐπέτυχε νὰ συνεταιρισθῇ μὲ κανένα. Οἱ χρυσωρύχοι εἶνε φιλύποπτοι, καὶ οἱ δύο μας πεζοπόροι δὲν εἶχαν ἐξωτερικὸν ἄξιον νὰ ἐμπνεύσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην εἰς οἱονδήποτε. Δι' αὐτὸ ὁ καϊμένος ὁ μοῦτσος ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ χωρὶς νὰ δειπνήσῃ.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, βλέπων ὅτι ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος ἐπερνοῦσε πάλιν χωρὶς φαγητόν, ἐπῆγε καὶ ηὗρε τέσσαρας ἄνδρας οἱ ὁποῖοι εἰργάζοντο συνεταιρικῶς, καὶ τοὺς ἐπρότεινε νὰ τον πάρουν νὰ τους μαγειρεύῃ, νὰ πλένῃ τὰ ἀσπρόρρουχα, νὰ κόβῃ ξύλα, καὶ τὰ λοιπά, καὶ νὰ του δίδουν τὴν τροφήν του καὶ μικρὸν μερίδιον ἀπὸ τὰ κέρδη.

Ἐδέχθησαν ἐκεῖνοι, καὶ ὁ Βερνάρδος ἤρχισεν ἀμέσως τὴν ἐργασίαν.

Ἂν ἐρωτᾶτε διὰ τὸν Ἱερώνυμον, ἐπὶ τέλους ἠγόρασε καὶ αὐτὸς ἕνα σπασμένο φτυάρι καὶ μίαν παλῃοκατσαρόλαν ποῦ ἐχρησίμευεν ὡς μ π α τ έ α εἰς ἕνα πτωχὸν Ἰρλανδόν. Καὶ μ' αὐτὰ ἐβάλθη ἀμέσως νὰ εὕρῃ χρυσόν.

Ἡ τύχη τὸν εὐνόησε καὶ τὸν ἔφερεν ἀμέσως εἰς ἕνα καλὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ, ὅπου ἐμάζεψε χρυσόκονιν ἀξίας 420 φράγκων ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας. Ἐδούλεψε μάλιστα τόσον πολὺ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὥστε τὸ βράδυ τοῦ ἐπονοῦσαν τὰ κόκκαλά του. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ ξαναρχίσῃ τὴν ἄλλην ἡμέραν, μὲ διαφόρους διακυμάνσεις τῆς καλοτυχίας του. Εἰς διάστημα τριῶν ἡμερῶν, κατώρθωσε νὰ συλλέξῃ χρυσὸν 750 φράγκων καὶ νὰ πληρώσῃ τὸν φόρον του.

Ὁ Βερνάρδος ἐκοπίαζε ὑπερβολικὰ καὶ κάθε βράδυ ἔκλαιγε τὴν μοῖραν του καὶ τὴν κατάστασίν του, ἡ ὁποία τόσον ὀλίγον ἐσυμφωνοῦσε μὲ τὰ ὄνειρα καὶ τὰ σχέδιά του. Ἄλλως τε, ὅλοι οἱ χρυσωρύχοι ἔβλεπαν τὰς εἰσπράξεις των νὰ ὀλιγοστεύουν, καὶ ἔφευγαν ἄλλοι σήμερον καὶ ἄλλοι αὔριον ἀπὸ τὸ μεταλλεῖον ἐκεῖνο, διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ μεταλλεῖον τῆς « Πηγῆς τοῦ Χρυσοῦ ». Ἐπειδὴ ἡ καλὴ τύχη τοῦ Ἱερωνύμου δὲν διήρκεσε παρὰ τρεῖς μόνον ἡμέρας, τοῦ ἐκινήθη ἡ ὄρεξις νὰ ἐπισκεφθῇ ἐκεῖνο τὸ νέον μεταλλεῖον. Ὁ Βερνάρδος

« Τὸν εἶδαν σχεδὸν ἐτοιμοθάνατον. » (Σελ. 194, στήλ. γ'.)